

ΗΓΕΜΟΝΙΚΟΝ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ

Πολυτίμη Αικατεροπούλου.

Τὰ Ῥωμουνικά ἤθη ἐντελώς τῶν ἡμετέρων διαφέρουσι, καὶ διὰ τὸν ἀγνοοῦντα αὐτὰ Ἕλληνα πλείστα τῶν τοῦ ἡγεμονικοῦ τούτου εἰδυλλίου παρχαμένοι τελεῖως ἀκατανόητα.

Ἡ μίξις τοῦ Ῥωμουνικοῦ αἵματος μεθ' αἵματος Ῥωμαϊκοῦ, Σλαβικοῦ, Οὐγγρικοῦ, Ἑλληνικοῦ Ἀθιγγανικοῦ, ἢ λιπαρὰ καὶ γονιμωτάτη γῆ, ἢ συχνὴ πρὸς τὴν Ἑσπερίαν ἐπικοινωνία παρήγαγον φυλὴν πολλὰς μὲν τὰς ἀρετὰς ἔχουσαν, ἐξόχως ὅμως μαλακὴν, φιλήδονον, σχεδὸν Ἐπικουρείον, ἀγαπῶσαν τὸν βίον καὶ τὰς ἐν αὐτῷ ἀπολαύσεις καὶ θύουσαν τῷ ἀδαμάσῳ τῆς Κύπριδος υἱῷ μετὰ λυρικῆς ὄλης θέρηης καὶ ἀπλοϊκῆς ἀφελείας, οἷα θὰ ἐξέπληττε τὸν πράγματι, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον, αὐστηροτάτων ἀρχῶν Ἑλλήνα.

Ἡ ἐκ τοῦ κλίματος αὐτῆ καὶ τῶν ἐξῆων προδιάθεσις τοῦ σώματος, ἢ διερεθιζομένη ὑπὸ ἐκνευριστικωτάτης ἐθνικῆς μουσικῆς καὶ ἡδονικωτάτων δημοτικῶν ἁσματίων, διέπλασεν ἤθη ἐκτάτως μαλακά. Ἡ πρὸς ἄλληλα τῶν φύλων σχέσις εἶναι λίαν στενὴ, οἱ μετὰξὺ αὐτῶν φραγμοὶ ἀραχνούφεις, οἱ δ' οἰκογενειακοὶ δεσμοὶ χαλαρότατοι.

Εἰς τὴν τοιαύτην τῶν ἠθῶν διάπλασιν τὰ μέγιστα συνετέλεσεν αὐτὴ ἡ τῆς Ῥωμουίδος γυναικὸς παράδοξις καὶ ἰδιόρρυθμος φύσις. Ἡ γυνὴ ἐν Ῥωμουνίᾳ, ὡς παρὰ ταῖς καθαρῶς σλαβικαῖς φυλαῖς, εἶναι κατὰ πολὺ καὶ ἐν πᾶσιν ὑπερτέρα τοῦ Ῥωμοῦνου. Καὶ νοῦν δεξιώτερον ἔχει καὶ δξύνουσαν θαυμασίαν καὶ θάρρος καὶ θέλησιν καὶ ἀντοχὴν εἰς τοὺς ψυχικοὺς πόνους. Κατὰ τοὺς λιμούς, οἵτινες ἐπισυμβαίνουσιν ἐν Ῥωμουνίᾳ μετὰ τὰς μεγάλας ἀφορίας, ὁ Ῥωμοῦνος χωρικός φορῶν τὴν κατὰ σοῦλάν του, εἶδος καλύμματος τῆς κεφαλῆς χονδρεῖδους ἐκ μηλωτῆς, κάθηται

ἐξωθεν τῆς τρωγλοσιδοῦς καλύβης του, σταυρώνει τὰς χεῖράς του, μηδὲν ἐλπίζων, ἀρινόμενος εἰς τὴν μοῖραν του. Ἡ Ῥωμουὶς χωρική απεναντίας ἀντλοῦσα θάρρος καὶ πεποίθησιν ἐκ τῆς φύσεώς της αὐτῆς, δὲν παρσύρεται ὑπὸ τῆς ἀπελπισίας, καταλείπει εἰς τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ συζύγου τὰ τέκνα της, μεταβαίνει εἰς τὴν πλησιόχωρον πόλιν καὶ μεταμορφωμένη εἰς ὑπηρετρίαν ἢ μαγειρίσσαν, σώζει τὴν οἰκογένειάν της.

Ἡ αὐτὴ δὲ καὶ εἰς τὰ γράμματα ὑπεροχὴ παρατηρεῖται. Τὸ παρελθὸν θέρος μετὰξὺ 100 μαθητῶν τοῦ Γυμνασίου 28 μόνις ἔτυγον ἀπολυτηρίου, ἐκ τῶν 40 δὲ μαθητῶν ἰσοβαθμοῦ παρθεναγωγείου ἄπασαι ἀπελύθησαν μὲ λαμπρὸν βαθμόν.

Ἡ τοιαύτη τῆς Ῥωμουίδος ὑπεροχὴ καθιστᾷ αὐτὴν παρὰ το μωτέραν εἰς τὸν τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι, τοῦ δρᾶν, ἀνδρικῶς εἰς τὰς κινήσεις εἰς τὸν κοινωνικόν της βίον.

Ἡ Ῥωμουὶς καπνίζει, πίνει, χαρτο παιτεῖ, παρὰ δίδεται μετὰ μανίας εἰς τὴν ἵππασίαν, εἰς τὴν διαφορλα-

σίαν, ταξιδεύει μόνη. Γίνεται ἱατρός, καθηγητῆς, δικηγόρος. Ἐν μίᾳ λέξει εἶναι παντελῶς χειραφετημένη καὶ δὲν βλέπει ἀρεστῶσαν πολὺ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ ἀποκτήσῃ πρώτη αὐτὴ ἐκ τῶν Εὐρωπαϊῶν γυναικῶν τὸ δικαίωμα τοῦ ψηφίζειν καὶ ψηφίζεσθαι. Τοιαύτη ἡ Ῥωμουὶς καὶ τοιαύτη ἡ περιώνυμος δεσποινὶς Ἑλένη Βακαρέσκου, τέλειος τύπος τῶν γυναικῶν τῆς χώρας της.

Ἡ οἰκογένεια τῶν Βακαρέσκων, καίτοι μὴ φέρουσα πριγκιπικὸν τίτλον, εἶναι μία τῶν ἀρχαιοτάτων τῆς Ῥωμουνίας. Πλείστοι Βακαρέσκοι ἀναφέρονται ἐν τῇ ἱστορίᾳ, ὡς ἐξυπηρετήσαντες ποικίλως τὴν πατρίδα των. Τῷ 1714 ἡ Ὑψηλὴ

ΕΛΕΝΗ ΒΑΚΑΡΕΣΚΟΥ

Πῶς καθαιρέσασα τὸν τότε ἡγεμόνα Βαβαγκοβάν Κωνσταντινόν, μετέφερεν αὐτὸν σιδηροδέσμιον εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἔνθα καὶ τὸν ἀπεκεφάλισε μεθ' ἀπάντων τῶν τέκνων του, ἐν οἷς ἦν καὶ ὁ γαμβρός του Βακαρέσκος.

Ἡ οἰκογένεια αὕτη εἶναι πολυμελεστάτη. Ὁ πατὴρ τῆς ἡρώδος μας ὑπῆρξεν ἐσχάτως προσβεντής ἐν Ἰταλίᾳ, ἕτερος θεὸς τῆς προσβεντής ἐν Βιέννῃ, οὗ ὁ υἱὸς ἔκαμε τὸ γνωστὸν ἐκεῖνο σκάνδαλον. Ἐτερον μὲν κατέχουσιν ἐπίσης ὑψηλὰς θέσεις. Τέλος εἰς Βακαρέσκος εἶναι διακεκριμένος δημοσιογράφος, ἐκ τῶν συντακτῶν τῆς Ρωμοουνικῆς ἢ Ἐξαρτασίας, ὁ αὐτός, ὅστις παραστάς κατὰ τὰς ἐορτὰς τῶν γάμων τοῦ Διαδόχου ἔγραψε τότε κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ Ἑλένη Βακαρέσκου μετὰ λαμπράς ἐν Βουκουρεστίῳ σπουδὰς ἤρξατο γράφουσα μικρὰ ποιήματα μὴ στερομένα χάριτος καὶ ἀγρίας τινὸς πρωτοτυπίας, συμφυοῦς τῇ Ῥωμουνοικῇ φύσει. Νεαρωτάτη μετέβη εἰς Παρισίους καὶ ἐκεῖ διέμεινεν ὀκταετίαν ὄλην μελετήσασα τὴν γαλλικὴν ποίησιν, συναναστροφευμένη πρὸς λογίους καὶ τελειοποιουμένη περὶ τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν. Αὐτὴ διικτρίβουσα ἐξέδοτο γαλλιστὶ κομψὴν ποιητικὴν συλλογὴν ὑπὸ τὸν τίτλον Ὁ νεῖρα (Rêves), διεγείρουσα τὸν θαυμασμὸν τῶν ἐν Βουκουρεστίῳ, ἔνθα ἡ Ἑλένη ἤρξατο παρὰ βραβυομένη πρὸς ἐτέραν ποιητικωτάτην κόρην τὴν Ἰουλίαν Χασδέου, ἀποθανοῦσαν ἐν ἡλικίᾳ 19 ἔτων ἐν ὅλῃ τῇ λάμπει τῆς Ἑπιμελοῦσα ἐκ Παρισίων ἐπεδόθη εἰς τὴν μελέτην τῆς δημοτικῆς ποιήσεως τῶν Ῥωμοῦνων καὶ εἰς τὴν ἐκδοσιν νέας ποιητικῆς συλλογῆς.

*

Βεβαίως ἡ πρωτοτυπία δὲν λείπει ἀπὸ τὴν Βασιλικὴν αὐλὴν τῆς Ῥωμοουνίας, ἥτις ὑπὸ τὴν ἔποψιν αὐτὴν εἶναι μίαν τῶν πλέον παραδόξων τῆς Εὐρώπης.

Ὁ Βασιλεὺς Κάρολος, πάσχων ἐκ δεινῆς τοῦ νοστικίου μελεῶν νόσου, κουρασμένος ἐκ τῆς ἐνασχόσεως τῶν δυσχερῶν αὐτοῦ καθηκόντων ἐν χώρα, ἐν ᾗ ἰσχυρὰ ἀριστοκρατία συμπλέκεται διαρκῶς πρὸς τὰς ἀκριβῆς φιλελευθέρους τάσεις λαοῦ ζητούντος νὰ χειραφετηθῇ, αὐστηρὸς, στρατιωτικώτατος, εἶναι ὁ τύπος τοῦ ἀμιλήτου ἀνθρώπου, διερχόμενος ὥρα πολλὰς, ἡμέρας πολλάκις, χωρὶς ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του.

Ἡ Βασίλισσα Ἑλισάβετ, ἡ Κρόμεν Σύλλεκ, εἶναι ἴσως τὸ παραδοξώτατον βασιλικὸν θῦμα τοῦ αἰῶνός μας. Ῥωμαντικῆ, ἀσθενικῶς εὐαίσθητος, με φαντασίαν ἀτέρμονα, ἐκουσία μαθήτρια τοῦ Λεοπάρδι καὶ Σοπενχάουερ, ἐκ μικρῆς ἡλικίας παραδοθεῖσα εἰς τὴν πνευτώδη μελέτην τῆς γερμανικῆς ποιήσεως καὶ εἶτα εἰς τὴν τῆς γαλλικῆς ὡνειρεύετο ἀείποτε βίον Ῥωμαντικὸν ἐντὸς τῶν μυστηριωδῶν ἀτραπῶν τοῦ Μέλανος

Δρυμοῦ, παρὰ τοὺς ἡρειπωμένους πύργους τῶν ὄχθων τοῦ Ῥήνου, ἐπόθει μέλλον Χάϊνε ἢ Μυσσέν καὶ μίαν πρῶτον εὐρέθη ἐστεμμένη ἡγεμονίς κατ' ἀρχὰς καὶ εἶτα βασιλίσα λαοῦ ἐξόχως ποιητικοῦ.

Ἡ νέα πατρίς τῆς μετὰ τὰ δημοτικά τῆς ἔσματα, τὰ ποιητικὰ τῆς οὐνερα, τοὺς Ἀθιγγάνους καὶ τὴν περιπαθὴ μουσικὴν τῶν παρῶν ζυταν ἐπι μᾶλλον τὴν βεμβώδη καὶ ποιητικὴν αὐτὴν φύσιν καὶ ἡ Ἑλισάβετ ἐξηκολούθησεν οὕσα ὄλων ποιήτρια καὶ ποσὼς βασιλίσα. Ὁ λαὸς, ὁ πολὺς λαὸς συνεχώρησε τὴν ἐκρυθμῖαν αὐτὴν καὶ ἡγάπησεν ἴσως πλείοτερον τὴν βασιλίσαν του διὰ τοῦτο, ἡ ἀριστοκρατία ὅμως εὗρε τὸ τοιοῦτον γελοῖον, τὴν ἀπεστράφη καὶ πλήρως διαζύγιον ἐπέβη μεταξὺ αὐτῶν. Οἱ δὲ πολιτικοὶ ἄνδρες οὐδέποτε συνεχώρησαν τῇ Ἑλισάβετ τὴν ἐν παρέρῳ ἀνάμιξιν αὐτῆς εἰς τὴν πολιτικὴν. Καὶ οὕτω ἡ Ἑλισάβετ, ἥτις ἔδει νὰ λατρευθῆται, ἡ Ἑλισάβετ τῆς Ῥωμοουνίας εἶναι ἡ ἥμισα ἀγαπωμένη βασιλίσα τοῦ κόσμου.

Ἡ Ἑλισάβετ ἀπέκτησεν υἱόν, ἀλλ' ἀπώλεσεν αὐτὸν παιδίον ἐπι καὶ οὕτω ὁ Ῥωμοουνικός θρόνος ἔμεινεν ἄνευ Διαδόχου. Ὡς ἡ Ἀμαλία τῆς Ἑλλάδος οὕτω καὶ ἡ Ἑλισάβετ ἤθελεν ἰδικὸν τῆς ἀνεψιόν, ἐνῶ ὁ Κάρολος, ὡς καὶ ὁ Ὄθων, ἤθελεν ἰδικὸν του. Τῇ παροεμάσει δὲ τῶν Ῥωμοῦνων πολιτευομένων ἐξελέγη Διάδοχος ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Καρόλου Φερδινάνδος τοῦ Σιγμαρίγκεν.

*

Ὁ Φερδινάνδος εἶναι νεώτατος τὴν ἡλικίαν μῶλις ἄγων τὸ 23 ἔτος. Ὑψηλός, λεπτός με χάριεν σῶμα, ἔχει ὠραιότητα κεφαλὴν καὶ τοὺς γλυκυτάτους ὀφθαλμούς τοῦ κόσμου. Εὐθύμοσ, ἀλλὰ καὶ βεμβώδης ἐπίστε, ἀγαπῶν τὰς ἀπολαύσεις ἀλλὰ καὶ βέπων πρὸς τὴν ποίησιν, ἔφερον εἰς ἀναστάσειν τὸν γυναικῖον κόσμον τοῦ Βουκουρεστίου καὶ, καθ' ἃ λέγεται, ἐτάραξε τὴν καρδίαν καὶ τὴν κεφαλὴν πλείστον βογιανοισσῶν. Διεγούνητι μάλιστα, ὅτι μίαν πριγκίπισσα ἐξ ἐκείνων. Ὃν τὰ εἰσοδήματα ἀριθμοῦνται καθ' ἑκατομύρια, εἶπεν, ὅτι θὰ ἔδιδεν ὀλόκληρον τὴν περιουσίαν τῆς, ἂν κτωρθου ἐστω καὶ ἐπι μίαν ἡμέραν νὰ ἐμπνεύσῃ ἔρωτα εἰς τὸν ὠραῖον ἡγεμονίδην.

Ὁ Φερδινάνδος ἠνόησε τὸ κράτος, ὅπερ ἐξήσκει καὶ, καθ' ἃ λέγουσιν αἱ κακαὶ γλῶσσαι, ἤρχισε νὰ κάμηνη χρῆσιν τοῦτο. Ἀλλ' ὡς συνήθως συμβαίνει, αἱ εὐκολοὶ κατακτήσεις δὲν τῷ ἤρεσκον καὶ πολὺ. Δεσποινίς ἐπι τῶν τιμῶν τῆς βασιλίσσης θείας του ἦτο τότε μεταξὺ ἄλλων καὶ ἡ δεσποινίς Μόσχου, ἐκ τοῦ ἰσχυροῦ τῶν Βαβαγκοβάνων οἴκου, ἀνεψιὴ δὲ τοῦ ἡμετέρου Γουγορίου Σούτσου. Ὁ Φερδινάνδος ἠσθάνθη πάλλους τὴν καρδίαν του δι' αὐτήν, ἀλλ' ἡ δεσποινίς Μόσχου ἐδεικνύετο ψυχρὰ καὶ ἐζήτει

μάλιστα νὰ τὸν ἀποφεύγῃ. Κύριον ὅμως χαρακτηριστικὸν τοῦ ἔρωτος, τοῦ εἶδους μάλιστα ἐκείνου, ἔστι πρὸς τὴν δεσποινίδα Μόσχου ἠσθάνετο ὁ Φερδινάνδος, εἶναι ἡ προπέτεια.

Ἐσπέραν τινὰ ἡ δεσποινίς Μόσχου ἦτο ὑπεροπτε ὠραία καὶ ἔφερε ῥόδον ἐπι τοῦ στήθους τῆς. Ὁ Φερδινάνδος πλησιάσας αὐτὴν τότε εἶπεν:

— Ὁραῖος ἀδάμας ἐπι καθαροῦ χρυσοῦ!

Ἡ δεσποινίς ἐκαμῶθη, ὅτι δὲν ἠνόησεν. Ὁ Φερδινάνδος τότε προπετῶς προσθέτει, πλησιάζων πλείοτερον:

— Θὰ πάρω τὸν ἀδάμαντα καὶ τότε καὶ ὁ χρυσοὺς θὰ γείνη ἰδικός μου!

Πρὸ τοιαύτης ἀθαδείας ἀνῆλθεν ὄλον τὸ εὐγενὲς αἷμα τῆς κόρης εἰς τὸ πρόσωπόν τῆς καὶ στρεφομένη πρὸς τὸν ἡγεμονίδην ἀπήντησε παροχτόλμως:

— Οὔτε τὸ ἐν, οὔτε τὸ ἄλλο θὰ γείνουσιν ποτὲ κτῆμα Γερμανοῦ! Καὶ τῷ ἔστροψε τὴν ῥάχιν.

Τὴν ἐπαύριον ἡ σῶφρων κόρη ἐπαύετο καὶ ἀντ' αὐτῆς διωρίζετο δεσποινίς ἐπι τῶν τιμῶν ἡ Ἑλένη Βακαρέσκου.

*

Ἡ βασιλίσα Ἑλισάβετ καὶ ἡ Ἑλένη Βακαρέσκου ἦσαν δύο φύσεις ἐπιτήδες πλάσθεισαι διὰ νὰ ἀγαπῶνται καὶ νὰ ἐνενοῶνται. Ἡ μία συνεπλήρου τὴν ἄλλην. Ῥεμβώδεις καὶ ποιητικαὶ φύσεις ἀμφοτέραι, ἔχουσαι τὸ αὐτὸ ἰδανικόν, ζῶσαι ἐν τῷ κυανῷ τῆς ποιήσεως ἡκόσμῳ συνεδέθησαν στενοτάτα.

Ἡ Ἑλισάβετ ἀνερίνωσκε τὰ ποιήματά τῆς εἰς τὴν Βακαρέσκου καὶ αὕτη τὰ ἰδικὰ τῆς, καὶ αἱ δύο φίλαι διερχόντο οὕτω ὥρα μακρὰς, μονήρεις.

Ὁ Φερδινάνδος ἐν τῷ μεταξὺ ἐξηκολούθει τὰς διασκεδάσεις του καὶ τοὺς εὐκόλους του ἔρωτας. Ἡμέραν τινὰ ὅμως βαρυνθεὶς, φαίνεται, εἰσῆλθε χωρὶς ν' ἀναγγελη εἰς τὰ ἰδιαίτερα δώματα τῆς Βασιλίσσης καὶ ἐκεῖ παρέστη πρὸ τοῦ ἐξῆς ὠραίου θεάματος.

Ἡ βασιλίσα ἦτο ἐξηπλωμένη ἐπι μακροῦ ἀνακλίντρου, ἐνῶ ἐπι σκίμπος παρὰ τοὺς πόδας τῆς ἐκάθητο ἡ Ἑλένη Βακαρέσκου ἀπαγγέλουσα ποίημά τῆς.

— Σας διακόπτω. Εἶμαι ὀχληρὸς...

— Ὁχι καὶ τόσον πολὺ. ἂν θέλης κἄθῃσε ν' ἀκούσῃς κάτι τι ὠραῖον, ἀπήντησεν ἡ βασιλίσα.

Καὶ ὁ Φερδινάνδος ἐκάθησε καὶ ἤκουεν ἐκθαμβός, ἐκπληκτός τὴν ὠραίαν κόρην μετὰ τοὺς μεγάλους μέλανας ὀφθαλμούς, τὴν εὐσαρκον, ἀλλὰ καὶ χαρίεσσαν ἀπαγγέλουσαν μετὰ πῦρ, τῶς ἄγνωστον αὐτῷ, ἐν τῶν ὠραιωτέρων τῆς ποιημάτων, τὸ Ῥωμοουνικόν ἔσμα.

Σπιθῆρ πίπτων ἐπι πυρίτιδος θὰ παρήγεν

ἀσθενεστέραν ἑκραζὶν ἐκείνης, ἣν ἡ σκηνὴ αὕτη παρήγαγεν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ εὐτρώτου Φερδινάνδου.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὁ διάδοχος τοῦ Ῥωμοουνικοῦ θρόνου ἠσθάνη τῆς κόρης ἐμμαυδῶς. Αὕτη δὲ μετὰ τὸν τόσον ποιητικὴν τῆς καρδίαν, τὴν πλήρην ἀγνωστων πόθων, ἐπίστευσε ὅτι εὗρεν ἐν τῷ ὠραίῳ ἱππότη τὸ ἰδανικόν τῆς.

Τοῦ λοιποῦ αἱ ἀναγνώσεις καὶ ἀπαγγελίαι ποιημάτων δὲν ἐγένοντο μεταξὺ δύο, ἀλλὰ μεταξὺ τριῶν, τοῦ Φερδινάνδου ζητήσαντος παρὰ τῆς βασιλίσσης θείας του νὰ παρίσταται, καὶ αὐτῆς ἐν τῇ ἀπρονοήσι τῆς ἐπετρέψασθαι τοῦτο.

Οἱ δύο νέοι ἠρώνητο ἤδη ἀλλήλων σφοδρῶς, χωρὶς πρὸς ἑαυτοὺς νὰ τὸ ὁμολογήσωσι, καὶ ἦσαν ἀμυθῶτως εὐτοχεῖς συνενοούμενοι διὰ τῆς ποιήσεως.

*

Ἀγνωστον ἂν ἡ Ἑλισάβετ ἠνόησε τοῦτο ἀμέσως. Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι ἐπισήμως ἐκ στόματος τῆς Ἑλένης τὸ ἔμαθε κατὰ τὸν ἐξῆς ποιητικώτατον τρόπον.

Θερινὸν τι ἀπόγευμα ἡ Ἑλένη εὕρισκετο μόνη ἐν δωματίῳ τῆς βασιλίσσης καὶ ἔκοιματο ἐξηπλωμένη ἐπι ἀνακλίντρου. Ἡ βασιλίσα εἰσῆλθεν ἀκροποδητὴ καὶ ἐκάθησεν ἀντικρὺ τῆς ἀναγινώσκουσα.

Ἄφνης ἡ Ἑλένη κατελήθη καθ' ὕπνου ὑπὸ λεγμῶν καὶ μετὰ τὴν ἀσθενῆ καὶ ὑπόκοπον φωνὴν τοῦ κοιμημένου ἐψιθύρισε:

— Τὸν ἀγαπῶ! ὦ! τὸν ἀγαπῶ πολὺ!

Ἡ βασιλίσα ἔκαμε κίνημά τι καὶ ἡ Ἑλένη ἐξυπνήσασα καὶ ἰδοῦσα αὐτὴν ἐνώπιόν τῆς ἔπασεν εἰς τὰ γόνατά τῆς καὶ κλαίονσα ἐξωμολογήθη τὸν ἔρωτά τῆς.

Ἡ βασιλίσα ἤκουσε καὶ συνεχώρησε.

Καὶ οὕτω ἐντὸς τῶν μηνῶν καὶ μυστηριωδῶν ἐκτάσειν τῆς Σινάϊας, ὑπὸ τῆς φιλύρας τῆς Σωσῆ, ἐντὸς τῶν πολυτελῶν αἰθουσῶν τῶν Ἀνακτόρων τοῦ Βουκουρεστίου ἐκλώθητο ὁ ἔρωσ οὗτος, ἐν γνώσει ἤδη, ὑπὸ τὰ ὄμματα αὐτὰ καὶ τῇ ἐπινεύσει τῆς βασιλίσσης, ἥτις ἀμφοτέραις ἀγαπῶσα καὶ εἰς τὸν ὕπνον βαθμῶν ἐκτιμῶσα τὴν φίλην τῆς, οὐ μόνον ὑπέβαλε τὴν ἔρωτα τοῦτο, ἀλλὰ καὶ προσεχεδιάζετο τὸν προσεχῆ γάμον.

Ἐν τῇ ἀγαθότητι τῆς καρδίας τῆς, ποιήτρια αὕτη, ἐπίστευσε εἰς τὴν πραγματοποιήσιν τοῦ ὄνειρου καὶ ἠθέλησε νὰ συνείσῃ καὶ τὸν λαὸν τοῦ Βουκουρεστίου εἰς τοῦτο. Οὐ μόνον δ' εἰς τὰς ἐπισήμους ὑποδοχὰς ἐπέτρεπε εἰς τοὺς δύο νέους νὰ ἴστανται παρ' ἀλλήλους καὶ νὰ κρυφομιλῶσιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Σωσῆ ἐξήρχετο ἐφ' ἑκάστης ἔχουσα παραπλεύρως αὐτῆς τὴν Ἑλένην καὶ ἀντικρὺ τὴν Φερδινάνδου.

Πᾶσαι αὗται αἱ ἐνδείξεις ἠκόνησαν τὰς κακάς

γλώσσας τοῦ Βουκουρεστίου καὶ ἐξηρέθισαν κατὰ τῆς Ἑλένης ἐκείνης, αἵτινες εἶχον ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τοῦ Φερδινάνδου. Ἐν τοῖτοις ἡ Βασίλισσα σπεύδουσα πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ σκοποῦ τῆς προσκεκλήσεν ἡμέραν τινὰ τὸν κ. Κανταρτζῆν, τὸν πανίχυρον ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ τῷ ἀνεκοίνωσε τὸ σχέδιόν τῆς.

Ὁ γιγκαιὸς καὶ πολυμήχανος ὑπουργὸς εὐθαρσῶς παρετήρησε τῇ βασιλίσσει, ὅτι τὸ τοιοῦτον ἦτο ἀδύνατον.

— Ὅθι σὲ ρίψω, τῷ εἶπεν ὀργίλως ἡ Βασίλισσα καὶ ἂν καὶ οἱ διάδοχοί σου σκέπτονται ὡπὼς σὺ, θὰ ρίψω καὶ αὐτούς. Εἶμαι ἱκανὴ τριάκοντα ὑπουργεῖα ν' ἀναποδογυρίσω!

— Ὅθι ἔχω τὴν τιμὴν — ἀπάντησε πνευδογὸς ὁ ὑπουργός — ν' ἀναποδογυρισθῶ πολλάκις, Μεγαλειότητά. Ἐστὲ ὅμως βεβαία, ὅτι οὐδεὶς Ῥωμοῦνος πολιτευόμενος θὰ ἐπιτρέψῃ τὸν γάμον τοῦτον.

Τ' αὐτὰ ἐπανελάβον συμπολιτευόμενοι καὶ ἀντιπολιτευόμενοι καὶ εἰς τὸν Βασιλέα, ὅστις εὖνους κατ' ἀρχάς εἰς τὰ σχεδιαζόμενα ὑπὸ τὴν πίεσιν τῆς συζύγου του, εἶχε ζητήσει τὴν γνώμην των.

Τὸ πᾶνμα πλέον εἶχεν ἀποκαλυφθῆ. Ἄπασα ἡ ἀριστοκρατία ἐξεράγη εἰς δεινὴν ἀντιπολίτευσιν, ὃ δὲ τύπος ἔκκαμε τρομερὸν πάταγον ἀπειλῶν αὐτῇ τὴν Βασίλισσαν καὶ τὸν Βασιλέα ἔτι. Ὀλίγου δεῖν ἐγένετο καὶ ἐπερώτησις ἐν τῇ Βουλῇ. Ἀναφέρεται μάλιστα καὶ ἡ ἐξῆς εὐφυῆς ἀπάντησις, ἣν ἔδωκε βουλευτής τις ἐκ τοῦ κόμματος τῶν Γιουβιμιστιῶν, ἐρωτηθεὶς, ἂν θὰ κάμῃ ἐπερώτησιν.

— Ὅχι, εἶπε, διότι φοβοῦμαι, ὅτι ὁ κ. Κανταρτζῆς θὰ μὲ ἀπαντήσῃ μετὰ ἐννέα μῆνας!

Τὰ λοιπὰ εἶνε γνωστά.

ὑπὸ τὴν ροσθερὰν κατακραυγὴν ὁ ἡγεμονίδης ἀναγκάσθη ν' ἀναχωρήσῃ πρὸς καιρὸν εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἡ δὲ νευρικὴ βασίλισσα ἀσθενήσασα μετέβη εἰς Ἰταλίαν μετὰ τῆς Ἑλένης.

Καὶ ἔδη τὸ εἰδύλλιον ἔληξεν. Ὁ Φερδινάνδος θὰ νυμφρευθῇ πριγκίπισσάν τινα, ἡ δὲ Ἑλένη Βακαρέσκου θὰ ἐμπνευσθῇ ἴσως τότε τὸ ἄριστον τῶν ποιημάτων τῆς.

Ν. Ι. ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

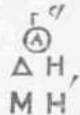
ΑΡΧΑΙΟΝ ΑΝΑΓΛΥΦΟΝ

τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ἐν Θεσσαλονίκῃ.

Ἀρχαῖον κειμήλιον πολύτιμον τέχνης τε Χριστιανικῆς λόγῳ καὶ ἱστορίας ἐκτῆσατο ἄρτι φιλάρχαιος φίλος ὁ Ζ. Σ. ἢ καὶ εὐμενῶς ἐπιτρέψας μοι τὴν ἐξέτασιν αὐτοῦ καὶ μελέτην ἐγένετο ἡ ἀφορμὴ τῆς προκειμένης βραχεΐας καὶ προχείρου ἀνακοινώσεως.

Ἐπὶ πλακὸς λειοτάτου ὁστοῦ χρώματος ὑπο-

λείκου καὶ σχήματος παραλληλογράμμου, ἧς τὸ μὲν ὕψος εἶναι 011 τὸ δὲ πλάτος 007, ἀναγεγλυπται ὀρθῶς, κατὰ τὸ ἥμισυ ἐξέχων ὁ μεγαλομάρτυς τῆς Θεσσαλονίκης πολιούχος ἅγιος Δημήτριος, διδασκούμετος τῆς ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, ἐν τῇ ἄνω ἀριστερᾷ (τῷ ὀρθῶντι) γωνίᾳ ἐπιγραφῆς τῆσδε :

Τὸ μῆκος τοῦ σώματος εἶναι 010, τὸ δὲ μέγιστον πάχος (κατὰ τὴν κοιλίαν) 003, ὥστε 001 τοῦ ἐδάφους εἶναι κατὰ τὸ ὕψος ἐλευθερον χάριν τοῦ (συνήθους) κύκλου τοῦ περιβάλλοντος τὴν κεφαλήν, 004 δὲ κατὰ τὸ μέσον πλάτος (ἀνά 002 ἑκατέρωθεν) χάριν τῶν ἄλλων πραγμάτων περιῶν ὁ λόγος ἔσται ἐν τοῖς ἐφεξῆς.

Ὁ ἅγιος εἶναι εἰκονισμένος ἐν πανοπλίᾳ : φέρει τὸν ἀλυσιδωτὸν θώρακα καὶ πολὺπτυχον χιτῶνα ἐξικνούμενον μέχρι τῶν γονάτων, ἐπεριμμένον δὲ ἐπὶ τῶν ὤμων ἔχει ἱμάτιον, οὗ τὸ κάτω δεξιὸν (τῷ ἁγίῳ) ἄκρον συνέχεται διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς ἐπὶ τῆς κοιλίας, τοῦ ἀριστεροῦ ἄκρου μὴ φαινόμενον· τὰ ἄνω ἄκρα φαίνονται συνδεδεμένα ἐπὶ τοῦ στῆθους· αἱ χεῖρες εἶναι κεκαλυμμέναι μέχρις ἀγκώνων διὰ τῶν παραρτημάτων τοῦ θώρακος καὶ ἀπὸ τῶν ἀγκώνων μέχρι τῶν καρπῶν διὰ πολυπτύχων χειρῶν, οἱ δὲ πόδες περιτετυλιγμένοι διὰ κομφῶν ὑποδημάτων ἐξικνούμενων μέχρι τῆς μέσης κνήμης. Ἐν τῇ ἀναταραχῇ δεξιῇ ὁ ἅγιος ἔχει τὸ δόρυ ἐστηρικμένον ἐπὶ τῆς γῆς, τὴν δὲ ἀριστερὰν διεμβρολημένην διὰ τοῦ τόξου στηρίζει, ὡς εἶπον, ἐπὶ τῆς κοιλίας· ἐπὶ τῆς νεῖρας, προσκειμένης τῷ σώματι, κείνται τρία βέλη, ὧν τὰ μὲν πτερωτὰ ἄκρα ἐξέχουσιν ἐκ τῶν ἀριστερῶν, τὰ δὲ ἄλλα ὄξεα συμπίπτουσιν εἰς τὸ δεξιὸν ἄκρον τοῦ ἱματίου τὸ ἐπὶ τῆς κοιλίας· ὁ ἀγκὼν τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς εἶναι ἐστηρικμένος ἐπὶ τοῦ μέσου ἀγκύλου τόξου. ὑπὸ τῷ τόξῳ ἀνηρτημένον ἐκ τῆς ὀσφύος φαίνεται τὸ κυρτὸν ξίφος ἐν πεποικιλμένῃ θήκῃ, ἧς τὸ κάτω ἄκρον ἄπτεται τοῦ (βεβλαμμένου) ἀριστεροῦ ποδός. Ἡ κεφαλὴ εἶναι ἀσκεπής, τὸ δὲ πρόσωπον ἐπίμνηκε, μᾶλλον παχὺ καὶ παντελῶς ἀγένειον.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ ἀναγλύφου τοῦ ἁγίου Δημητρίου σπουδαίως ἀναπληροῦντα ὅσα βραχυτάτα διέλαθεν ὁ Tafel ἐν τῷ λαμπρῷ περὶ Θεσσαλονίκης ἔργῳ σελ. 135—136 συμφώνως πρὸς νομίσματα πολλῶ μεταγενέστερα τοῦ προκειμένου μνημείου διότι, παρὰ τὸ ἀδύνατον τοῦ ἀκριβοῦς ὀρισμοῦ τοῦ χρόνου, καθ' ὅσον εἶναι πεποικημένον τὸ ἀνέλπιστον κειμήλιον, αὐτὸς τῶν γραμμάτων ὁ χαρακτήρ ἐλέγγει χρόνον μεταξὺ τῶν ἐτῶν 500 καὶ 600, ἐξ οὗ καὶ μαρτυρεῖται ἡ σπουδαιότης αὐτοῦ.

Τὴν ἀξίαν τοῦ εὐρήματος μᾶλλον αὐξάνει τοῦτο, ὅτι ἡ εἰκὼν κείται ἐν πλακίῳ ἐκ μέλα-

ΕΚ ΤΟΥ ΑΘΗΝΑΪΚΟΥ ΒΙΟΥ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΗ ΕΣΠΕΡΙΣ

Μία παράδοξος ἐλπίς ἤρchiσε νὰ μὲ γαργαλίξῃ καὶ νὰ μὲ κατέχη ἀνοπομονήσια ἀπὸ τῆς ὥρας ἀπ' ἧς ἔλαβον πρόσκλησιν νὰ παρευρεθῶ καὶ ἐγὼ εἰς μίαν πνευματιστικὴν ἐσπερίδα ἐν Ἀθήναις. Ἦξευρα ὅτι οἱ ἀποτελοῦντες τὸν πνευματιστικὸν κύκλον ἦσαν ἀνθρώποι σοβαροὶ καὶ φρόνιμοι τόσοι, ὥστε — ἔλεγα — διὰ νὰ ἐξοδεύωσιν ὅλην σχεδὸν τὴν νύκτα τακτικὰ εἰς μυστηριώδη πειράματα, ἀδύνατον νὰ μὴ ἔχουν ἀνακαλύψῃ ἔχνης περιέργου καὶ ἀνεξιχνιάστου ἀληθείας. Ὅχι λοιπὸν χωρὶς συγκίνησιν ὑπερέβην τὴν θύραν τῆς ἐν ὁδῷ Προστατείου οἰκίας καὶ εἰσῆχθην ὑπὸ σιωπηλῆς ὑπηρετρίας εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν τοῦ ἰσογείου. Ἦσαν ἐκεῖ ἀρκεταὶ κυρία, ἀλλὰ περισσότεροι κύριοι : λόγιοι, ποιηταί, δημοσιογράφοι, καθηγηταί, ἱατροὶ καὶ ἐν γένει ἀνθρώποι μὲ κάποιαν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν. Τὸν πυρῆνα ἀπέτελλον ὁ οἰκοδεσπότης, ἀνώτερος ὑπάλληλος ὑπουργείου καὶ δύο φίλοι του, νέοι καὶ οἱ τρεῖς μαθηταὶ τῶν ἐσχάτως διαφημισθέντων ἐν Ἀθήναις ποιητῶν πνευματιστῶν. Ἐκ τῶν παρευρισκομένων ἄλλοι μὲν ἦσαν τακτικοὶ πνευματισταί, ἄλλοι δὲ, οἱ καὶ περισσότεροι, προσεκαλοῦντο διὰ πρώτην φορὰν ὡς ἐγὼ νὰ ἰδῶσι καὶ νὰ θαυμάσωσιν. Ὅτι εἰλικρινὲς ἐκ τῆς ἐπιπλώσεως τῆς αἰθούσας ἐκείνης τὴν προσοχὴν ἦσαν αἱ ποικίλαι τὸ μέγεθος καὶ τὸ σχῆμα τραπέζαι, ἀπὸ τοῦ μικροῦ ἐλαφροῦ τρίποδος, μέχρι τῆς μεγάλης καὶ βραχείας τραπέζης μὲ τὸ ποδῆρὲς σκέπασμα. Τὰ πειράματα εἶχον ἤδη ἀρχίσῃ. Ὁ οἰκοδεσπότης καὶ οἱ φίλοι του ἐκράτουν τὰς χεῖρας περίξ τοῦ μαγικῆς τραπέζιου, εἰς τὸ μέσον τοῦ ὁποίου εὐρίσκατο ἐν χάρτινον κουτὶ κλειστόν. Ἐκριναν ἀναγκαῖον νὰ μοῦ δώσουν μερικὰς ἐξηγήσεις, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐξήλειφον πᾶσαν περὶ τοῦ θέματος ἀμφιβολίαν :

— Ἰδοῦ, κύριε, περὶ τίνος πρόκειται. Μέσα εἰς αὐτὸ τὸ κουτὶ ὑπάρχει, καθὼς βλέπετε, ἓνα μολυβᾶκι καὶ ἓνα κομμάτι χαρτὶ ἄσπρο. Ἐχομεν πασακαλέσῃ τὸ πνεῦμα νὰ μᾶς γράψῃ ἐδῶ μίαν λέξιν, ὁποῖαν θέλῃ. Νά, βλέπετε καλὰ ; Τὸ χαρτὶ εἶνε ἄσπρο. Ἔστερα ἀπὸ κάμποση προσήλωσι θάνοῖξουμε τὸ κουτὶ καὶ τὸ χαρτὶ θὰ βρεθῇ γραμμένο.

Δεν ἀντέταξα τίποτε ἀλλὰ προσηλώθην καὶ ἐπεριμένα. Ἐνίοτε ἐρριπτα καὶ περίξ ταχὺ βλέμμα, διὰ νὰ θαυμάζω μίαν ὥρσιαν νεάνιδα, τὴν ὁποῖαν ἐξωράλιζε περισσότερον ἢ συγκίνησις. Ὅθι εἶχε, φαίνεται, ἰδῆ πολλὰ καὶ ἡ πίστις τῆς ἦτο ἀκράδαντος· ἀλλὰ καὶ ἐν γένει τῶν παρευρισκομένων ἡ προσοχὴ εὐρίσκατο εἰς ἔντασιν καὶ ἐφαίνετο εἰλικρινής. Μόνον εἰς νέος ποιητῆς ἔκλινε πρὸς τὸ οὗς μου καὶ μοὶ ἐψιθύρισε μειδιῶν :

νος ξύλου, οὗ αἱ ὦαι κεκαλυμμένοι εἶναι δι' ἀργυρῶν πλακῶν, ἐπὶ τοῖτων δὲ ἀναγεγλυμμένοι φέρονται κομφῶταται εἰκόνες ὡδε : ἡ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ὦα, πλάτους 003 καὶ ἡμίσεως ἑκατοστοῦ, εἶναι διχρημέται εἰς πέντε χώρας, ὃ δὲ μεταξὺ τῶν ἐν ταῖς γωνίαις χωρῶν τόπος τῆς ἄνω καὶ κάτω ὦας πλάτους 003, ἐκείνος εἰς τρεῖς καὶ οὗτος εἰς δύο χώρας κατὰ τὸ ἐξῆς διάγραμμα :

Table with 5 rows and 5 columns containing numbers 4, 3, 1, 2, 15 in the first row and other numbers in subsequent rows.

Ἐν ταῖς 15 χώραις ἀναγεγλυμμένοι εἶναι μέχοις ὀσφύος οἱ ἐξῆς : ἐν ἀρ. 1 ὁ ΙC XC ἔχων ἐν τῇ ἀριστερᾷ Εὐαγγέλιον καὶ διὰ τῆς ἐτέρας εὐλογῶν, 2 ὁ ΙΩΙ (ὁ Πρόδρομος) καὶ 3 ἡ ΜΤΟΥ (Μήτηρ Θεοῦ) προτείνοντες τὰς χεῖρας ἐκείτιδας. Εἰς τὰς λοιπὰς χώρας εἰκονισμένοι εἶναι Εὐαγγελισταὶ καὶ Ἀπόστολοι οἵδε : 5 ΩΙ, 6 Μ, 7 C, 8 Η, 9 Φ, 10 Θ, 11 Β, 12 Δ, 13 Λ, 14 ΜΙ, 15 ΠΙ. Τὰ γράμματα ἐν 4 ἐφάρησαν μετὰ τοῦ προσώπου ἐφθαρμένον καὶ ἐν 9· οἱ ἐν ἀρ. 4—6 καὶ 13—15 ἔχουσιν εἰς χεῖρας Εὐαγγέλια, οἱ δὲ ἐν ἀρ. 7—9, 11 καὶ 12 κυλίνδρους κεκλεισμένους· μόνος ὁ ἐν ἀρ. 10 προτείνει τὰς χεῖρας ἰκετευτικῶς. Ὡς κοσμήματα τῶν εἰκόνων φέρονται μικρὰ στρογγύλα στίγματα ἀνά 5 ἐν ἀρ. 1—3, 5, 6, 10 καὶ 13—15, ἀνά 5 διπλά ἐν 9 καὶ 11, τοῖα ἐν 7 (⊗) καὶ ἐν ἐν 8· ἐν 4 καὶ 12 οὐδέν. Τὰ πρόσωπα πάντα ἔχουσι ζωηρότατον τὸ ἦθος καὶ εὐκρινεστάτας τὰς γραμμάς.

Ταῦτα προχειρότερα πὼς περὶ τοῦ ἀνεπίστου κειμηλίου, ὅπερ εὐχομαι νὰ κοσμήσῃ τὸ ἡμέτερον Μουσεῖον. Ὁ περ ἐν τέλει προστίθημι εἶναι, ὅτι παστῶν τῶν ἐν Θεσσαλονίκῃ ἀρχαίων εἰκόνων τοῦ ἁγίου Δημητρίου ἐπὶ ξύλου ἢ τοίχου οὐδεμίαν ἐγὼ γινώσκω ἔχουσαν τὴν αὐτὴν πρὸς τὴν προκειμένην παράστασιν πλὴν μιᾶς : λέγω τὴν ἐν τῇ μακτροπολιτικῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ ἁγίου Δημητρίου ἄλλοτε ἐπὶ αἰῶνας ὄλους ὑπερθεν τοῦ τάφου τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ ἐν τῷ δεξιῷ τοῦ Βήματος ἀνηρτημένῃν τελειοτάτην ἐπὶ ξύλου εἰκόνα, ἧτις σὺν ταῖς ἄλλοις ἀνεκτιμήτοις κειμηλίαις, περὶ ὧν ἄλλοτε, ἐγένετο βορὰ τοῦ παμφάγου πυρός κατὰ τὴν ἀσφράδα νύκτα τῆς 21 Αὐγούστου 1890. Πᾶσαι αἱ ἄλλαι εἰκόνες φέρουσι τὸν μεγαλομάρτυρα καθήμερον ἐπὶ τοῦ ἔππου ἢ ἰστάμενον παρ' αὐτῷ.

Ἐν Θεσσαλονίκῃ τῇ 14 Δεκεμβρίου 1891.

ΠΕΤΡΟΣ Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

— Μία στή μέση ένα κουτί
Και γύρω κάμποσοι κουτοί.

Δεν επρόφρασα να ποικιρίθω, διότι αντήχησαν κραυγαί τρόμου και εκπλήξεως. Ο οικοδεσπότης ήνοιξε το κουτί και επί του λευκού χαρτιού εύρεθη χαραγμένη δια μολυβδίδας αρκετά εύανα- γνώστως η λέξις Α θ α ν α σ ί α. Την είδα και εγώ και ήμην πρόθυμος να ήρκισθω ότι ήτο το ίδιον κομμάτι του χαρτιού, το όποιον μου έδει- ξαν πρό όλίγου άγραφον, διότι είχα παρακολου- θήση καλά τας κινήσεις όλας και ήμην βέβαιος ότι καμμία χονδρή ταχυδακτυλουργία δεν είχε λάβη χώραν. Άλλά δεν ήτο της αύτης γνώμης και μία κυρία πολύταρκος, ή όποία εξεκαρδίσθη γελώσα και έφώναξεν :

— Α, κάποιος το άλλαξε ! το αλλάξατε, καλέ !

— Είδατε τίποτε ; την ήρώτησα.

— Δεν είδα' αλλά πώς είναι δυνατόν, σας πα- ρακαλώ...

— Αυτό είναι το ζήτημα. Να ότι δεν είναι δυ- νατόν, και όμως γίνεται !

Η άπάντησίς μου επεκροτήθη πολύ υπό της όμηγύρευς. Η ταχεία μου έκείνη και άνευ όρων πίστις ήρεσε, φαίνεται. Τί διάβολο ! μόλις επά- τησα εκεί το ποδάρι και ναρχίσω τας παρατη- ρήσεις και τας εξελέγξεις, ως να είχα να κάμω με άγύρτας των όδρόμων, δεν το εύρισκα σω- στόν. Ημην λοιπόν υπό των όρων της εύπρε- πείας ήναγκασμένος να πιστεύσω. Έπειτα, το όμολογώ, εξαίφνης αφυπνίσθη εν έμοι μία παλαιά παιδική τάσις προς το υπερφυσικόν και άκουσίως ανεμνήσθη των λόγων του Άρλέτου προς τον Όράτιον. Έύρεθην στιγμιαίως διατεθειμένος να πιστεύσω και επίστευσα... Και το πρώτον πεί- ραμα διεδέχθη δεύτερον, επίσης επιτυχές, και το δεύτερον τρίτον... Δεν μου έμενε πλέον αμφιβο- λία ότι ύπαρχουσιν άόρατοι και ένσυνείδητοι δυ- νάμεις ύπακούουσαι εις τας παρακλήσεις μας και κινούσαι την μολυβδίδα έντός κουτιού κλειστού. Και τίς οίδεν εάν την πεποιθήσιν μου αύτην δεν θά διατήρουν και μετά την εμφάνισιν του φωτός της ημέρας, το όποιον διαλύει τας πλάνας του σκότους, εάν ό ποιητής, ό όποιος εύρε πρό μικρού την όμοιοκαταληξίαν του κουτιού, δεν έκυπτε να μου είπη :

— Καλέ, τὰ πιστεύετε αυτά ; Άφήστε να γε- λάσουμε με τους άλλους... Το κουτί έχει δύο πά- τους μ' ένα μηχανισμό εύφύεστατο, που καθώς το κλείνει κρύπτεται το άγραφο χαρτί και έρ- χεται άλλο γραμμένο...

Ανάθεμά σε ! Τρις ανάθεμά σε ποιητά ! Σὺ ό προωρισμένος να κνουρίζης με την γλυκειάν ά- πάτην τον κόσμον, κατέστρεψες με μίαν σου λέ- ξιν την γλυκυτέραν ή όποία εισήλθε ποτε εις τὰ στήθη μου ! Διότι ναι, δεν θέλω να σοῦ τὸ κρίνω εις ἀντάλλαγμα της φιλικῆς σου υπηρεσίας :

Μ' όλον τον τρελόν και ακράτητον γέλωτα, με τον όποιον έβεώρησα καθήκόν μου να ύποδεχθῶ την επεξηγήσιν, ησθάνθην ένδομύχως θλίψιν πολύ με- γάλην, διότι δεν ύπήρχε καμμία άόρατος δύνα- μεις κινούσα την μολυβδίδα, ούτε καν ήτο ή θέλησίς μας ικανή να γραφή άνευ ύλικῆς επεμ- βάσεως. Τί κέσμα !

Έπλησίασα τον οικοδεσπότην και του είπα ότι το τέχνασμα του μου ήτο γνωστόν. Ηρνήθη επ' όλίγον, αλλά γρήγορα ύπεχώρησε, διότι έφο- βείτο τον θόρυβον.

— Ναι, μου είπεν αυτό είναι ψεύμα πραγμα- τικώς το κάμουμε' έτσι για να γελάσουμε. Άλλά ότι κινείται το τραπέζακι δεν ύπάρχει καμμία αμφιβολία, σας βεβαιώ. Ούτε καν να το βλέπετε στο νου σας ότι χωρεί εδώ πλάνη. Θα ιδήτε.

— Και όμιλεί ;

— Όμιλεί, βέβαια.

— Το πνεύμα ;

— Θα ιδήτε.

— Να ιδούμε λοιπόν.

— Έμπρός.

Τότε εκάθησκαμεν όλοι πέριξ επίπλου, το ό- ποιον κατ' εύφημισμόν μόνον έδύνατο να όνο- μασθῆ τραπέζακι, διότι ήτο τράπεζα εύρυτάτη, όγκώδης, με τέσσαρας πόδας, αν και όχι πολύ δυσκίνητος. Έθέσαμεν επ' αύτης τας παλάμας και εβλέπαμεν προσηλωμένοι εις το κέντρον. Ο οικοδεσπότης επέτασσε διαρκώς σιγήν εις μερι- κούς εύφυσολόγους σαχλους, οι όποιοι τόρα εύρον αφορμήν να ξεθυμάνουν. Δεν παρελήθον πέντε λε- πτά και το επιπλον ήρχισε να τριζή. Έβλέ- παμεν δυσπίστως ό εις τας χείρας του άλλου' αλλ' έκαστος έρκίνατο άθώς του διαπραττομέ- νου. Έγώ τουλάχιστον ήρκίζομαι ότι ούδέ την ελαχίστην έδιδε κίνησιν ή χείρ μου και αυτό ήρκίσθησαν και οι άλλοι εις την τιμήν των, διότι ψυχρά έπνεεν εκεί μέσα δυσπιστία, μ' όλον ότι είχε πιστευθῆ πρό μικρού θαύμα πολύ μεγάλη- τερον της άπλής αύτης κινήσεως. Τοιούτος ό άν- θρωπος !...

— Κινείται ! Κινείται !

Πράγματι ή τράπεζα έκλινε προς το μέρος μου, εκρότησαν οι πόδες της άπαξ και δις, μεθ' ή ήρχισε να τρέμη ώσει βιγούσα. Οιονδήποτε προσέβλεπα με βλέμμα ύποπτον, άπέστρεψεν άμέ- σως τας χείρας, αλλά ή τράπεζα εξηκολούθει να κερύνγη υπό τας παλάμας μου και να κινή- ται ρυθμικώς.

— Δυνατώτερα ! Δυνατώτερα ! επρόσταξεν ό οικοδεσπότης.

Το επιπλον ύπήκουσεν ή κινήσις του έγένετο ταχυτέρα και ή έντασίς της κώζανε βαθμηδόν έως ου, έλεγες, εδαιμονίσθη. Ηκουες εν μπάμ- μπυμ καταχθόνιον και έκτύπων διαδοχικώς τώσα οι δύο εμπροσθεν και τώσα οι δύο έπισθεν πόδες.

— Στάσου ! διέταξεν ό οικοδεσπότης και ή τράπεζα έστάθη άποτόμως. Και ύποπτεύω μεν αμυδρώς ότι κατά την στιγμήν της έντόνου δια- ταγῆς εκράτησα κ' εγώ χωρίς να θέλω τας πα- λάμας' πλην μου εφάνη ότι δεν θα ήρκει ή κίνη- σίς μου να το σταματήση, αν δεν συνέπραττε και κάτι τι μυστηριώδες.

— Έλάτε να το κάνουμε να όμιλήση' είπε μία δεσποινίς. Άς προσκαλέσουμε το πνεύμα του Βίκ-ωρος Ούγγώ.

— Όχι, όχι. Άς έλθη ένα όποιο θέλη.

— Έμπρός, Γιάννη, λέγεσού ποῦ είσαι medium. Ο οικοδεσπότης ήρώτησε με σοβαρότητα με- γάλην.

— Ηλθες, πνεύμα ; Άν ήλθες, να κτυπήσης μίαν φοράν.

Η τράπεζα έκτύπησε μίαν φοράν.

— Ηλθε ! Τ' όνομά σου, πνεύμα, εμπρός.

Έλα, το πρώτον γράμμα.

Η τράπεζα έσταμάτησε κατ' αρχάς εις το Π, είτα δε διαδοχικώς εις το Α, εις το Β, πάλιν εις το Π, εις το Ο και εις το Σ.

— Πάππος ! Τίνο; πάππος ;

— Του Γεώργου' απήντησε δια του αυτού τρόπου το πνεύμα.

— Έλα, Γεώργο, ήλθεν ό παππούς σου.

— Πώς τον έλεγαν ; να μας πη πώς τον έλε- γαν ! είπεν ό Γεώργος, νέος ιατρός, πρό μικρού τελειώσας τας σπουδάς του εις την Ευρώπην.

— Γεώργιος ! απήντησεν ό πάππος.

— Πραγματικώς ! είπεν ό ιατρός' αλλά θα το ήξεύρατε' ή επειδή με λέγουν κ' έμένα έτσι, θα το έμαυτεσάτε.

— Καλά' σήκω λοιπόν σύ να μην επηρεάζης χωρίς να θέλης, και ρώτησέ τον ένα άλλο ποῦ να μην το ξεύρομα' έμεις... κανείς μας.

Ο ιατρός ήγέρθη με τσαούτην δυσπιστίαν και συγχρόνως τόσον ένδιαφέρον να ιδῆ και να πι- στεύσῃ, ώστε δύσκολον ήτο να ύποθέσῃ κανείς ότι έπροσποιείτο.

— Είμπορεί να μας 'πῆ πώς έλεγαν τῆ γυ- ναϊκά του, τῆ γιαγιά μου ;

Και το medium επιτακτικώς :

— Είμπορείς να μας 'πῆς πώς έλεγαν τῆ γυ- ναϊκά σου, τῆ γιαγιά του Γεώργου ; Άν μπορῆς κτύπησε μία' αν όχι δύο.

Άμέσως ή τράπεζα έκλινε και έκτύπησε μίαν φοράν.

— Πολύ καλά' λέγε μας τώρα το πρώτον γράμμα.

Οι κτύποι έσταμάτησαν εις το Μ. Ο ιατρός προφανώς συνεκινήθη. Το δεύτερον ήτο Α. Έν- νοεῖται ότι το τρίτον ήτο Ρ, το τέταρτον Ι και καθεξῆς. Ο ιατρός έρωτῆσε κραυγήν εκπλή- ξεως.

— Μαρία ! μάλιστα, κύριοι, Μαρία την έλε-

γαν. Έξοχον !... Είμπορεί τώρα να μας πῆ και πόσα παιδιά είχε ;

Η έρώτησις ετέθη ως έπρεπεν υπό του medium ή δε τράπεζα έκτύπησε πεντάκις. Ο ιατρός έκ- τυπήσε τας παλάμας. Πέντε είχε, μάλιστα. Οχυμάσιον... Το αυτό συνέβη και με όλας τας έρωτήσεις, τας όποιας ό δύσπιστος Άσκληπιάδης απήθυσεν. Είς το τέλος κατέθεσε τὰ όπλα' εκάθησεν εις την θέσιν του και εκήρυξεν ότι πι- στεύει... πιστεύει... πιστεύει ! Ητο τόσω βέ- βαιος ότι κανείς των παρακαθημένων δεν έγνώ- ριζε τίποτε περί όσων ήρώτα !

Έγώ ήρχισα να θεωρώ το πράγμα όλίγον τι περίεργον, ανώτερον άπλής συμπτώσεως, και να σκέπτομαι αν είναι τῶ έντι δυνατόν να γίνη καμ- μία ύποβολή νοερά μεταξύ του έρωτώντος και του άποκρινομένου, — όταν έπροτάθη άλλο πεί- ραμα πολύ σπουδαιότερον. Είς των παρόντων, ό κ. Γ. παλαιός διπλωμάτης, έβαλε κατά νουν μίαν έρώτησιν και το πνεύμα απήντησεν :

— Η δουλειά σας εγενε.

Ο έρωτών κατεπλάγη, διότι ή άπάντησις και αληθής αν δεν ήτο, ήτο όμως πολύ σχετική με την έρώτησιν, την όποιαν είχε θέση. Ούτω του- λάχιστον έβεβαίονε. Την έσπέραν δ' έκείνην εδύ- θησαν δύο τρεις άπαντήσεις μετ' αναλόγου επι- τυχίας. Το πράγμα ήτο αληθώς περίεργον διότι ή ύποβολή ήτο διπλή. Μόνον όταν εγώ ήρώτησα κάτι, ή τράπεζα, κατόπιν μακρας άρνήσεως, πύ- δόκησε ν' απαντήσῃ δύο λέξεις όλωσδιύλου ασχέ- τους.

— Περίεργον, είπα' δεν εφαρμόζεται διόλου.

— Αί, φαίνεται ότι δεν σας αγαποῦν τὰ πνεύ- ματα, διότι είσθε ακόμη δύσπιστος.

Παρεδέχθην την εξήγησιν και άπεφάσισα να μην ύποθέλω νέαν έρώτησιν πριν αισθανθῶ την εκυτόν μου άξιον της έννοίας των πνευμάτων. Και επλησίαξα πράγματι προς το σημεῖον τοῦτο, διότι ή έσπερις όλας κατηναλώθη εις πειράματα τοι- αῦτα, εκ των όποιων πολλά ήσαν τόσον περίεργα, ώστε ή δυσπιστία μου ήρχισε να κλονηται επι- κινδύνως. Και παρετήρησα μεν εδώ κ' εκεί και κινήσεις τινάς πολύ εκουσίας και απαντήσεις με- ρικάς λανθασμένας ή ασυναρτήτους και γενικώς κατόπιν έλλειψιν θαυμαστοῦ' πλην μου ήτο αδύ- νατον να πιστεύσω ως σύνηδες και εύεξηγητον φαινόμενον την εύρεσιν άφνης του όνόματος μιας υπηρετρίας κυρίου ξένου έρχομένου δια πρώτην φοράν, ή όποία ώνομάζετο Κονδύλω !

Με τοιαύτας έντυπώσεις θα έφευγα, όπως και τόσοι άλλοι, αν δεν ήκαλοθῆ εν πείραμα τε- λευταῖον, επιχύσαν πολύ φῶς εις το σκότος έκ- κεινο. Είς την άκραν εκεί εύρίσκετο μία τράπεζα όγκώδης και βαρεία πολύ περισσότερον της πρώ- τας και φυσικώς αδύνατον ήτο να κινήθῃ δι' άπλής χειραψίας άνευ βίβης καταφανούς' ταύτην δε προς

μεγαλητέραν βεβαίωσιν τῶν δυσπίστων, ὁ οἰκο-
δεσπότης ἐπρότεινε νὰ κινήσωμεν. Ταύτοχρόνως
ηγγέλη ἡ ἀρετὰ ἐμφαντικῆ ἀναχώρησις τοῦ
νέου ἱατροῦ. Ἐκαθήσαμεν γύρω καὶ ἐσχημα-
τίσαμεν τὴν ἄλυσιν τῶν παλαμῶν μετὰ μει-
δικμάτων δυσπιστίας, ὅταν, ὄχι μετὰ πολλὰ
λεπτὰ, ἡ τράπεζα ἤρχισε νὰ τρίξη καὶ νὰ κυ-
μαίνεται. Μετ' ὀλίγον αἱ κινήσεις τῆς ἐγένοντο
βικιότεραι καὶ ὁ θαυμασμός μας μεγαλήτερος.

— Μωρὲ βεῦμα ποῦ τόχουμε ἀπόψε! τὸ σπίτι
ὀλόκληρο μποροῦμε νὰ κινήσωμε! ἔλεγεν ὁ οἰ-
κοδεσπότης.

Καὶ ἡ τράπεζα ἐκίνητο. Οἱ φημισμένοι Κρούξ
καὶ Χιοῦμ θάξιμενον εὐχαριστιμένοι ἀπὸ τὸ θαῦμα
αὐτό. Ἄλλ' οἱ Ἀθηναῖοι πνευματισταὶ ἐζήτησαν
νὰ τοὺς ὑπεσθῶσι. Διότι μόλις ἐδόθη ὑπὸ τοῦ
medium ἡ διαταγή, καὶ ἀμέσως ὁ ὄγκος ἐκεῖνος
τῆς τραπέζης ἤρχισε νὰ ὑψοῦται καὶ νὰ πίπτῃ
μετὰ πατάγου, ὥστε ὅλοι ἀπεσύραμεν τὰς χεῖ-
ρας καὶ ἐβλέπαμεν μετὰ φρίκης. Πλὴν τὴν φρι-
κώδη αὐτὴν στιγμὴν δὲν εἰξεύρω ποῖος ἐρωτίσθη
νὰ κύβη καὶ νὰ ἴδῃ ἀπὸ κάτω — ἐγὼ βέβαια δὲν
ἤμην ὁ ψυχρὸς αὐτός — καὶ τότε ἀμέσως ἀντή-
χησαν αἰφνίδιοι γέλωτες καὶ ἐξῆλθεν ἐκ τῆς κρύ-
πτῆς του κατακόκκινος καὶ γελῶν ὁ ἱατρός, ὁ
ὅποτος εἰς μίαν στιγμὴν τραχηλῆ ἀπαρτήρητος
εἶχε χωθῆ ὑπὸ τὴν τράπεζαν καὶ κρυβῆ ὑπὸ τὸ
ποδήρε; τῆς σκέπασμα...

— Δευτέρα ἐκδοσις τοῦ κουτιοῦ, τοῦ εἶπα, κ'
ἐγὼ ὁ ἀνόητος ἤρχισα νὰ πιστεύω. Τὰ ἄλλα
ὅμως πειράματα δὲν πιστεύω νὰ ἦσαν τῆς αὐτῆς
φύσεως... ἔ;

— Ἄ, ὄχι βέβαια! ἐπὶ λόγῳ τιμῆς! Ὅ,τι
δὲν ἦταν φάρσα χονδρὴ ὅπως αὐτό, ἦταν ἀλη-
θινό.

— Καὶ αἱ ἀπαντήσεις;
— Ναί!

Εἶχμεν ἤδη φορέσῃ τὰ ἐπανωφόριά μας καὶ
ἀπεχωριζόμενοι ὅταν ὁ ἱατρός μ' ἐπλησίασεν
ιδιαιτέρως καὶ μοῦ εἶπεν:

— Ἀρῆστε νὰ γελοῦμε με τοὺς ἄλλους. Θῆ-
μεθ' ὅλοι οἱ τακτικὸι συνεννοημένοι σιωπηλῶς.
Τίποτε δὲν εἶνε ἀληθινό... τίποτε.

— Οὔτε ἡ κίνησις τῆς μικρῆς τραπέζης; Οὔτε
αἱ ἀπαντήσεις τῆς ποῦ μάς ἐξέπληξαν;

— Δὲν βραδέστε!

— Καλὰ καὶ ποῖος λοιπὸν ἤξευρε τόνομα τῆς
γιαγιᾶς σας;

— Κανείς. Ἀλλὰ δὲν με βρωτάτε καὶ ἂν τὴν
ἐλεγεν Μερία; Ἡ γιαγιὰ μου, φίλε μου, ὠνομά-
ζετο Σμακράγδα καὶ εἶχε μόνον δύο παιδιά.

— Τί ὠνομάζετο προσποιεῖσθε!

— Ἐγὼ μόνον; ὅλοι μας καλέ. Ἐρωτήσατε ἐκ
μέρους μου τὸν κύριον ποῦ εἶχε βάλῃ τὴν ἐρωτή-
σιν κατὰ νοῦν καὶ θὰ σὰς πῆ ἂν ἐρρημύζετο διό-
λου ἡ ἀπάντησις ποῦ ἔλαθε. Σεῖς ποῦ δὲν εἰσθε

μεμνημένοι εἶδατε τί ἀπάντησιν ἐλάθατε... Ἄπὸ
αὔριον ὅμως εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ συμφωνῆ θαυ-
μάσια μ' ἐκεῖνο ποῦ θὰ ἐρωτάτε. Δὲν εἶν' ἔτσι;

Χωρὶς νὰ τοῦ ὑποσχεθῶ ὅτι θὰ γίνω καὶ ἐγὼ
συνωμότης, ἐσπευσα νὰ εὔρω τὸν κ. Γ. τὸν ὅποιον
ἠρώτησα.

— Καλὲ δὲ βραδέστε! μοῦ εἶπε καὶ αὐτός.
Οὔτε κἀν ἐβλάβα ἐρώτησι στὸ νοῦ μου.

Ἦτο τελεία ἀπόψε ἡ μύησίς μου. Ἠχαρίστησα
συγκεκρινημένως τὸν οἰκοδεσπότην καὶ ἀπῆλθον με-
τὴν ὑπόσχεσιν νὰ πηγαίνω συχνά. Ἐτήρησα τὸν
λόγον μου. Ἀλλὰ — χωρὶς πλέον ν' ἀστειεύωμαι —
καὶ ἐκ τῆς πρώτης αὐτῆς ἐσπερίδος καθὼς καὶ
ἐκ τῶν κατόπιν, τὸ μόνον βέβαιον συμπέρασμα
τὸ ὅποιον ἐξήγαγον εἶνε, ὅτι ἀπὸ τοῦ λεγομένου
πνευματισμοῦ μόνον τὸ πνεῦμα λείπει.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ

ΥΠὸ
ΑΝΔΡΕΟΥ ΔΩΡΗ
Συνέχεια, ἴδε σελ. 365

Ἐκ τῶν λόγων τούτων τοῦ προφέσσουρος πα-
ροῦνθεις:

— Πῶς καὶ αὐτοῖ; ἀνέκραξεν ὁ ὑπολογα-
γός. Νομίζω, κύριε, ὅτι δὲν ἔλαθον ἀνάγκην νὰ
ἴδωσι κανεὸς τὸ παράδειγμα διὰ ν' ἀρχίσωσι
τὰς ἐργασίας των... Ἀλήθεια ὅμως!... ἤκουσα
κτύπους σκαπάνης πρὸ ὀλίγου. Μήπως ὁ διοικη-
τῆς ἀπέσυρε τὴν ἀπαγόρευσιν;

Ὁ προφέσσουρ ἐταπεινώσε μετριοφρόνως τοὺς
ὀφθαλμούς.

— Ὁ διοικητῆς τοῦ Χαμαδάν, ἤ Αὐτοῦ Ὑ-
ψηλότης ὁ πρίγκηψ Ἀβδούλ-Ἀζίμ, εἶπε ταπει-
νῶς, ἀποβλέπων εἰς τὴν ἡλικίαν μου καὶ εἰς τὴν
μικρὰν φήμην, τὴν ὅποιαν ἀπέκτησα καὶ τὴν ὅ-
ποιαν ἐπικυροῦσιν οἱ τίτλοι μου, τὰς πραγματι-
κὰς ἐκδουλεύσεις, τὰς ὅποιαις εἶχα τὸ καύχημα νὰ
τοῦ προσφέρω, ἠδύοκῃτε νὰ μοῦ χορηγήσῃ τὴν
ἄδειαν, ὅπως ἐπιχειρήσω καὶ ἐγὼ ἀνασκάρως, τῶν
ὀποίων τὸ προῖόν θὰ παραδοθῆ ἐξ ὀλοκλήρου εἰς
τὴν Αὐτοῦ Ὑψηλότητα.

— Ἐν᾿ ἄλλοις λόγοις, κύριε, εἶπα διακόπτων
αὐτὸν ἀποτόμως ὁ ὑπολογαγός, ἐνηργήσατε ν' ἀ-
παγορευθῶσιν αἱ ἐργασίαι εἰς τὸν κ. Κερδίκ, διὰ
νὰ τὸν ὑποκαταστήσατε σεῖς!... Βέβαια, ἡ πρά-
ξις σας εἶνε πολὺ ἐπιτηδεῖα... ἀλλὰ τὸ ἐπ' ἐμοὶ
δὲν τὴν εὑρίσκω ἐντιμον!

— Κύριε, εἶπεν ὁ Χάσελφρατζ, δὲν λαμβάνω
καθόλου ὑπ' ὄψιν τὰς ἀνισχύρους ὑβρεῖς ἐνὸς παι-
διοῦ!

— Ἔστω! εἶπε ξηρῶς ὁ ἱατρός Ἀρδύ, ἐπι-
τρέψατε λοιπὸν καὶ εἰς ἐμὲ νὰ σάξω εἶπω ὅτι συμ-
μερίζομαι πληρέστατα τὴν γνώμην τοῦ ὑπολο-
γαγοῦ, καὶ νὰ προσθέσω ὅτι ἡ διαγωγὴ, τὴν ὅ-
ποιαν εἰδείξατε εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, μοὶ φαί-

νεται πολὺ ὑποπτος καὶ ἀναξία ἐντίμου ἀνθρώπου.

— Μήπως δὲν ὑπάρχει, προσέθηκεν ὁ κ. Γκυ-
γιών, ἀξίωμα νομικὴν ἀποδίδου τὸ ἐγκλημα εἰς
ἐκεῖνον ὅστις ἐπωφελεῖται ἐξ αὐτοῦ; Καὶ δὲν ἔ-
χομεν ἐπομένως τὸ δικαίωμα νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι
ἡ ἐξαφάνισις τῶν φίλων μας εἶνε ἔργον ἰδικόν
σας, ἀφοῦ σεῖς τοὺς ὑποκατεστήσατε;

— Συκοφαντία!... συκοφαντία!... ἀνεβόησεν
ὁ προφέσσουρ ἐγείρας τοὺς βραχίονας πρὸς τὸν
οὐρανόν... Ἄλλ' εἰς
πάσαν ἐποχὴν εἶ-
δομεν τοὺς ἀγαθοὺς
καταπαίζομένους
καὶ τοὺς πονηροὺς
ἀνυψουμένους ἐπ'
αὐτῶν... Με συκο-
φαντοῦν... με ἀδι-
κοῦν!... ἀλλὰ θὰ
καταδειχθῆ ἡ ἀθωό-
της μου, σὰς δια-
βεβαιοῦ!

Καὶ ἠτοιμάζετο
ν' ἀπομυκρυνθῆ.
Ἄλλ' ὁ ὑπολογα-
γός ἐνευσεν εἰς δύο
ἄνδρας τῆς συνο-
δίας του νὰ περι-
κυκλώσωσι τὸν σο-
φὸν ὀρθοκλολόγον.

— Στάσου, κύ-
ριε! εἶπεν εὐγενῶς
ἀλλ' ἀποφασιστι-
κῶς. Φέρω φημί-
νιον ὑπογεγραμμέ-
νον ὑπὸ τοῦ Σάχου
ἰδιοχείρως, καὶ ἐ-
ξουσιοδοτοῦν τὸν
Μαυρικιον Κερδίκ
νὰ ἐνεργήσῃ αὐτός,
ἄνευ τῆς παρεμβά-
σεως οἰουδήποτε ἄ-
λλου π α σ α ς τ α ς
α ν α σ κ α φ α ς
τὰς γενησομένας πρέ-
βεις τοῦ Χαμαδάν. Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης μοὶ ἐχο-
ρήγησε πρὸς τοὺτοις πάσαν πληρεξουσιότητα, ὅπως
τὴν ἀντιπροσωπεύω καὶ ἐκτελέσω τὰς διαταγὰς
του Ἐπειδὴ δὲ εὑρίσκω τὴν διαγωγὴν σας εἰς
τὰς παρούσας περιστάσεις πολὺ ὑποπτον, σὰς
συλλαμβάνω μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἤθελον
εἶρεθῆ τὰ μέλη τῆς γαλλικῆς ἀποστ. τῆς
λοιπὸν γνωρίζετε ποῦ εὑρίσκεται ὁ κύριος καὶ ἡ
δεσποινὶς Κερδίκ, σὰς προτρέπω νὰ τὸ εἰπῆτε ἀ-
μέσως πρὸς τὸ συμπέρον σας.

— Αἶ, κύριε!... μὲ νομίζετε ὅτι τοὺς ἔχω
εἰς τὴν τσέπην μου!... ἀνέκραξεν ὁ καθηγητῆς

ὠγισμένος Διαμαρτύρομαι!... διαμαρτύρομαι
κατὰ τῆς ἀθαιρέτου ἐνεργείας σας!... πηγαίνω
ἀμέσως ν' ἀναφερθῶ πρὸς τὸν διοικητὴν...

— Ἴδου τὸ φημίνιον τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειό-
τητος, εἶπεν ὁ ὑπολογαγός δεικνύων περιχαρῆ
περιστοιχιζομένην ὑπὸ ταινίας πρασίνης ἐκ με-
τάξης καὶ φέρουσαν τὴν βασιλικὴν σφραγίδα.

Ἐπὶ τῆ θῆξ τῆς ἐγγάφου προσταγῆς τοῦ ἡ-
γεμόνος οἱ ἄνδρες τῆς συνοδίας προσεκύνησαν αὐ-
τὴν εὐσεβάστως,
ἐγγίζοντες σχεδὸν
τὸ μέτωπον εἰς τὸ
ἔδαφος.

— Πολὺ καλὰ!
ἀπάντησεν ὁ Χά-
σελφρατζ ἐμπα-
νής: ὑπερισχύετε
πρὸς στιγμὴν, κύ-
ριε... τὸ ἀναγνω-
ρίζω... Ἀλλὰ θὰ
ἴδωμεν ποῖος
θὰ γελάσῃ τελευ-
ταίος!...

Διατάξας νὰ
τεθῆ ὑπὸ ἐπιτή-
ρησιν ὁ καθηγη-
τῆς καὶ ἀναγνοῦς
μεγαλοφρονως πρὸς
τοὺς ἐργάτας τὴν
προσταγὴν τοῦ
Σάχου, τὴν δια-
τάσσουσαν τὴν ἔ-
μεινον παύσιν ὅ-
λων τῶν ἐργα-
σιῶν τῶν μὴ δι-
εθνομένων ὑπὸ
τοῦ Μαυρικίου
Κερδίκ, ὁ ὑπολο-
γαγός καὶ ὁ ἱα-
τρός ἀπεμακρύν-
θησαν, ὅπως ἐνερ-
γήσωσι τακτικὴν ἐ-
ρευναν πρὸς τῆς ἐξαφανίσεως τῶν φίλων των.
Εἰς μάτην ὅμως ἠρεύνησαν ὅλα τὰ πέραξ καὶ ἠ-
ρώτησαν τοὺς ἐργάτας, τοὺς πλανοδίους ἐμπό-
ρους τοὺς συχνάζοντας εἰς τὸ στρατόπεδον: οὐ-
δεμίαν ἠδυνήθησαν νὰ λάβωσι πληροφορίαν.
Ὁ ἱατρός Ἀρδύ ἀπεφάνισε τότε νὰ πορευθῆ
μέχρι Χαμαδάν, ὅπως ἐξακολουθήσῃ τὰς ἐρεῖνας
του, ἐνῶ ὁ ὑπολογαγός, θὰ μετέβαινεν εἰς τὴν
σπῆλαιον τοῦ Γουέβρου, ὅστινος ἐζήτησε νὰ μάθῃ
ἀκριβῶς τὸν δρόμον, ὅπως ἐρωτήσῃ τὸν Γουεσά-
Νισιν τί ἐγίνωσκε περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης.
Ἐγκαταλείποντες τὸν ἀγαθὸν ἱατρὸν ἐξετά-

ΕΞΕΥΡΩΠΑΪΣΜΕΝΗ ΑΦΡΙΚΗ

ζοντα εἰς μάτην τὰς φήμας τῆς πόλεως μὲ τὰς ἐξουσίας κρήνας, θὰ παρακολουθήσωμεν τὸν Λουδοβίκον Γκυγιὼν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ μεγάλου Μοβέδ.

Φθάσας εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ σπηλαίου ὁ νέος προσεκάλεσε πολλὰκις τὸν μάγον μεγαλοφώνως. Μὴ λαθῶν ἀπάντησιν, ἀπεράσισε νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν καὶ κατ' ἀρχὰς ἐξεπλάγη ἐκ τοῦ ἐπικρατοῦντος ἐκεῖ βαθέος σκότους. Ἐδέησεν ἐπὶ τινα χρόνον νὰ ἐξοικειωθῇ μὲ τὸ αὐτὸν σκοτῖον τὸ εἰσδύον διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ βράχου τότε μόνον ἀνεγνώρισεν ὅτι τὸ σπήλαιον ἦτο ἔρημον. Ἐξεπλάγη ἀμέσως ἐκ τῆς ἐπικρατούσης αὐτόθι θέας τῆς ἐγκαταλείψεως. Τὰ πάντα αὐτόθι ἦσαν καθαρὰ. Τὰ ἐπιπλα ἦσαν ἐν τάξει τοποθετημένα· ἀλλ' ἡ φλόξ τοῦ ἱεροῦ τρίποδος ἦτο ἐσβεσμένη καὶ ἡ τέφρα οὐδεμίαν διετήρει θερμότητα. Ὁ ὑπολογαχγὸς ἔφερον ἐπ' αὐτοῦ μικρὸν φανὸν ἀργυροῦν ἐκ τῶν ἐχόντων ὄγκον ἴσον πρὸς κυτίον πυρεῖον. Τὸν ἀνήψε καὶ ἠρεύνησεν ἐπιμελῶς τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεῦτερον σπήλαιον. Ἀμφότερα ἦσαν κενὰ, πικρὰ, ἡ σιωπὴ δὲ ἐκείνη καὶ ἡ μόνωσις ἐνέπνευσαν ἀκούσιόν τι πενθιμον αἰσθημα εἰς τὸν ὑπολογαχγόν. Ἐκ νέου μεγαλοφώνως προσεκάλεσε τὸν Μαυρίκιον, τὸν Γουέβρον, ἀκολούθως τὴν Αἰκατερίνην καὶ τὴν Λεϊλάν. Πλὴν οὐδεὶς ἀπήντησε καὶ πεπεισμένος πλέον περὶ τοῦ ματαίου τῶν ἐρευνῶν του, ἐξῆλθε τοῦ σπηλαίου.

Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν οὐ μόνον ὁ Μαυρίκιος, ἡ Αἰκατερίνη καὶ ὁ Γαρφαλίδης εἶχον γείνει ἀφαντοί, ἀλλὰ καὶ ὁ Γουέβρος καὶ ἡ ἐγγόνη του εἶχον ἐπίσης εξαφανισθῆ. Τί λοιπὸν συνέβη; ποῦ ἔπρεπε ν' ἀποδῶτῃ τὴν αἰφνιδίαν ἐκείνην ἐξαφάνισιν πέντε προσώπων; Ὅσον μᾶλλον ἐπέβητο ὁ Λουδοβίκος Γκυγιὼν τὸσον μᾶλλον ἐρηβεῖτο μήπως ἐπρόκειτο περὶ καταχθονίου τινὸς μηχανορραφίας ἐξυφανθείσης ὑπὸ τοῦ διοικητοῦ τοῦ Χαμαδάν καὶ τοῦ Χάσελφρατζ. Διὰ ἀπεράσισε νὰ μεταβῇ καὶ αὐτὸς εἰς Χαμαδάν, ὅπως βοηθήσῃ τὸν ἱατρὸν Ἀρδὺ εἰς τὰς ἐρεῦνας του.

Ἐνῶ ἐσκέπτετο ταῦτα ὄρθιος πρὸς τὸν ἵππον του, κρατῶν ἤδη ἐκ τῆς χείτης αὐτὸν ὅπως ἀνέβη ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου, ἤκουσεν ὀπισθεν τοῦ βῆμα ἐλαφρὸν καὶ ἀνεσκιόρησεν. Στοιχεῖς ἐν τάξει εἶδεν ἐρχόμενον τὸν μικρὸν Χασάν. Ἡ ὄψις τοῦ παιδίου ἦτο ὠχρὰ καὶ τεθλιμμένη, οἱ δὲ μεγάλοι σκυθρωποὶ ὀφθαλμοὶ του ἐξέφραζον βαθεῖαν ὀδύνην.

— Τέλος πάντων! ἀνέκραξεν ὁ ὑπολογαχγὸς περιχαρῶς, ἰδοὺ μία μορφή γνωρίζω!... Ἡρχίζα νὰ πιστεύσω ὅτι ἀπεθάνετε ὅλοι!... Ποῦ εἶνε οἱ ἄλλοι, μικρὲ μου;... Ποῦ εἶνε ὁ Γουέβρος; Ποῦ εἶνε ἡ Λεϊλά;... Ποῦ εἶνε οἱ Φράγκοι;...

Ὁ Χασάν ἐποίησε λυπηρὸν νεῦμα.

— Ἀλλοίμονον, Σαχίπ! εἶπεν. Ἀπὸ πολλὰς

ἐσπέρας τώρα ἀνατέλλει ἡ σελήνη καὶ ἡ νύξ κατέφαγε τὸ πρῶτον αὐτῆς τέταρτον, χωρὶς ὁ κύριός μου ν' ἀναφανῆ!... Ὡ, βεβαίως θὰ τὸν ἐκατάπιεν ἡ γῆ ὁμοῦ μὲ τὸν Σαχίπ Μαυρίκιον καὶ τὸν Φράγκον ὑπέρτερον του!... Κατ' ἀρχὰς ἡ Λεϊλά καὶ ἡ Χανούμ ἐπερίμεναν!... ὑπέμειναν πολὺν καιρὸν... καὶ κάθε ὥρα ὅπου παρήρχετο τὸ πρόσωπον τῆς Χανούμ ἐγίνετο ὠχρότερον καὶ θλιβερότερον. Εἰς μάτην ἡ Λεϊλά προσεπάθει νὰ τὴν παρηγορήσῃ... Τέλος πάντων ἔφυγαν καὶ αὐτοὶ καὶ ἄφισαν τὸν Χασάν μόνον μὲ τὴν καρδίαν θλιμμένην... Κανεὶς ἐξ αὐτῶν δὲν ἐπανῆλθε πλέον. Ἐσβέσθη ἡ ἱερὰ φλόξ, τὴν ὁποίαν μόνος ὁ Μοβέδ ἔχει δικαίωμα νὰ ἐγγίσῃ... Δὲν τολμῶ νὰ κινηθῶ ἀπ' ἐδῶ. Δὲν εἰξέδρω ποῦ εἰσίνονται αἱ δύο νεάνιδες, τὰς ὁποίας ὁ κύριός μου μοῦ ἐνεπιστεύθη νὰ φυλάξω... Ἀλλοίμονον!... μήπως ὑπῆγαν νὰ τὸν εὔρουν;... Τότε ποτὲ πλέον ἡ ἀχόρταστος γῆ δὲν θὰ εἶ ἀποδόσῃ εἰς τὸ εὐλογημένον φῶς τοῦ ἡλίου!...

— Τί μοῦ λέγεις! ἀνέκραξεν ὁ ὑπολογαχγός, πῶς συμπεραίνεις ὅτι εὑρίσκονται ὑπὸ τὴν γῆν;... Εἰς ποῖον μέρος; Λέγε δι' ὄνομα Θεοῦ!...

— Ὁ κύριός μου κατέβη ὑποκάτω ἀπὸ τὴν γῆν διὰ τοῦ Γκούλ. Ἐκ ὁμοῦ μὲ τοὺς Φράγκους, τὸ γνωρίζω. Καὶ αὐταὶ τὸ ἐγνώριζον καὶ ὑπῆγαν βεβαίως πρὸς ἀνεύρεσίν των.

— Εἰς τὸ Γκούλ ἔκ;

— Ναί, εἰς τὸ ἀπόκρυφον φρέαρ, τὸ ὁποῖον μόνος ὁ μέγας Μοβέδ γινώσκει.

— Καὶ δύνασαι σὺ ν' ἀνεύρῃς αὐτὸ τὸ φρέαρ;

— Ναί, Σαχίπ. Ἀλλ' οὐδέποτε ὁ κύριός μου μοῦ ἐπέτρεψε νὰ καταβῶ.

— Πολὺ καλὰ!... Ἀλλ' ἐγὼ ὄχι μόνον σοῦ τὸ ἐπιτρέπω, ἀλλὰ καὶ σὲ διατάσσω νὰ καταβῇς. Συλλογίσου ὅτι πρόκειται περὶ τῆς ζωῆς τοῦ κυρίου σου, τῆς Λεϊλᾶς, τῶν φίλων μου!... Ἐάν πρόκειται νὰ διαπράξῃς πικρὰ ἢ ἀμαρτήματα καταβαίνων, ἐγὼ ἀναλαμβάνω πάσαν τὴν εὐθύνην, ἀγαπητόν μου παιδίον. Ἐλα! ἴσως κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην κρημισθέντες εἰς κανὲν βάραντον ἐπικαλοῦνται εἰς μάτην τὴν συνδρομὴν μας... Ἀνάβα καὶ σὺ εἰς τὸν ἵππον μου ἄς τοὺς σώσωμεν!...

Ὁ Χασάν ἐδίσταξεν ἀκόμη τόσοσ ἦτο ὁ σεβασμὸς του πρὸς τὰς θελήσεις τοῦ μεγάλου Μοβέδ. Ἀλλὰ τέλος πάντων ἐπέισθη καὶ ὁ Λουδοβίκος Γκυγιὼν παραλαβὼν αὐτὸν εἰς τὰ ὀπίσθια τοῦ ἵππου του διηυθύνθη ἐν τάξει κατὰ τὰς ὁδηγίας του εἰς τὸ φρέαρ τοῦ Γκούλ. Ἐκ.

Ὅτε ἔφθασαν ἐκεῖ ὁ Χασάν ἐδείξε πρὸς τὸν ὑπολογαχγόν τὸ μέρος, ὅπου ὁ Γουέβρος ἐκουπτε τὸν σιδηρὸν μοχλόν, οὗτος δὲ διὰ βρωμαλαίως προσπαθείας ὑπανήγειρε μετ' ὀλίγον τὴν πλάκα. Ἡ κρεμασμένη εἰς τὸ χάσμα ἐκ σχοινίων κλίμαξ ἐφαίνετο οἰονεὶ προσκαλοῦσα αὐτοὺς νὰ κατέλθω-

σιν. Ἐκρημάσθησαν εἰς αὐτὴν ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον καὶ χάρις εἰς τὸν μικρὸν φανὸν τοῦ ὑπολογαχγῶ ἠδυνήθησαν εὐχερῶς ν' ἀνεύρωσι τὴν σήραγγα τὴν κατασκευασθεῖσαν ὑπὸ τῶν ἐργατῶν, ἔπειτα δὲ τὴν εὐρεῖαν στοάν τὴν ἄγουσαν εἰς τὸν Κινητὸν Λίθον.

Ὅτε ὁμοῦ ἔφθασαν εἰς τὴν στρογγύλην αἴθουσαν, ἐνόμισαν ὅτι εἶχον φθάσει εἰς τὸ τέμα τῆς ὁδοπορίας των, καὶ μὴ βλέποντες καμμίαν ἄλλην διέξοδον ἐκτὸς τῆς στοᾶς, ἦν εἶχον ἤδη διανύσει, ἐπανήλθον τεθλιμμένοι κάτω τοῦ φρέατος, πεπεισμένοι ὅτι οἱ εἶλοι των εἶχον λάθει ἄλλην διέξοδον.

Κατὰ κελὴν συγκυρίαν δὲν εἶδον τὴν δευτέραν στοάν, εἰς ἣν εἶχε πέσει ὁ Γαρφαλίδης· ἄλλως ἀναμφιβόλως θὰ ἠκολούθουν αὐτὴν καὶ θὰ ἔμενον καὶ αὐτοὶ διὰ παντός ἐντὸς τοῦ ὑπογείου. Ἀλλ' εἰς τὸν ὑπολογαχγόν εἶχεν ἐπέλθει αἴφνης μία ἀνάμνησις. Ὁ θόλος ἐκεῖνος ὁ ἀποκαλυφθεὶς ὑπὸ τοῦ Χάσελφρατζ, τὸν ὅσπον μολὶς εἶχε διίδει, θὰ ἐπέπαζεν ἀναμφιβόλως ὑπόγειον ὅμοιον πρὸς τὸ παρ' αὐτοῦ πρὸ μικροῦ ἐξερευνηθέν. Διὰ τὴν νὰ μὴ ἐπιχειρήσῃ νὰ φθάσῃ δι' αὐτοῦ μέχρι τῶν ἀπολεσθέντων ἐρευνητῶν: Ἀφοῦ αἱ ἐργασίαι ἦσαν ἤδη ἀπηγορευμένα διὰ τὸν Γερμανόν, ὤφειλεν αὐτὸς ν' ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσίν των ἐν ὀνόματι τοῦ Μαυρικίου Κερδικ καὶ τὰ πάντα νὰ ἐπιχειρήσῃ ὅπως τὸν ἐπανεύρῃ. Ἦδη ἐτι μᾶλλον ἤβλεπε βαθμυθδὸν ἐν αὐτῷ ἡ πεποιθῆναι, ὅτι εἶχον ἀποπλανηθῆ εἰς ὑπόγειόν τινα δρόμον. Ἐσπευσαν λοιπὸν ν' ἀναβῶσι καὶ ἐπανήλθον ἐν τάξει πρὸς τὸ μέρος τῶν ἐργασιῶν. Ὁ ἱατρὸς Ἀρδὺ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐπανακάμψας ἐκ Χαμαδάν ἀνεκοίνωσεν αὐτοῖς δι' ὀλίγων ὅτι ἡ ἐκδρομὴ του ὑπῆρξεν ἄγονος.

Ἀφοῦ ἐπὶ μακρὸν ἐμελέτησε τὴν κατασκευὴν τοῦ θόλου ὁ ὑπολογαχγός, ὅστις εἶχεν ἀποκτήσει πειρὰν τινα περὶ τὰς ἐργασίας ταύτας ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Μαυρικίου, ἀπεράσισεν εἰς ποῖον σημειὸν ἐμελλε νὰ γείνη τὸ βῆμα. Μολονότι ἐπῆρχετο ἡ νύξ, διέταξε παραχρῆμα ν' ἀρχίσῃ τὸ ἔργον. Οἱ ἐργάται τρέμοντες ἐπὶ τῆ θέα τοῦ βασιλικοῦ φερμανίου, ὑπέκον καὶ εἰς τὰ ἐλάχιστα αὐτοῦ προστάγματα. Μετ' ὀλίγον δὲ, χάρις εἰς τὰς ἐρρωμένους αὐτῶν προσπαθείας, ἤρχισαν νὰ κινῶνται καὶ ν' ἀποσπῶνται οἱ λίθινοι ὄγκοι ἐκ τῆς κοίτης των.

Κατ' ἐκείνην τὴν ἰδίαν στιγμὴν, καθ' ἣν ὑπὸ τὰς πρώτας ακτῖνας τῆς Σελήνης ὁ Γκουτὰ-Νισίν ἀνῆρχετο ἀπὸ τοῦ στομίου τοῦ φρέατος καὶ διηυθύνετο πρὸς τὴν κατοικίαν του φέρων τὸ πολυτιμὸν φορτίον τῆς κοιμωμένης νεάνιδος, ἐσχηματίζετο ἐντὸς βῆμα εἰς τὸν θόλον. Τί θὰ συνέβαινε ὁμοῦ ἂν πρὸ δύο ὠρῶν ἤθιλε συναντήσῃ τὸν ὑπολογαχγόν ἀκολουθούμενον ὑπὸ τοῦ Χασάν ἐξερευνῶντα τὴν ὑπόγειον στοάν;... Τί θὰ ἔλεγε δὲ καὶ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἂν ἐγίνωσκεν

ὅτι ἡ ἀσεβὴς περιέργεια τῶν ξένων ἦνοιγε διόδον πρὸς τὸν ναὸν ἀπὸ ἄλλο μέρος; Ἀλλ' ἀγνοῶν τὴν νέαν ταύτην βεβήλωσιν ὁ προσδύτης, με τὴν καρδίαν βεβαρυσμένην ἐκ τῆς θλίψεως ἐσύρετο βραδέως πρὸς τὴν κατοικίαν του, φοβούμενος ἀκούσιως τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ὤφειλε ν' ἀνακοινώσῃ πρὸς τὸ τέκνον του τὴν φοβεράν θυσίαν, ἣν εἶχε τελέσει.

Ὁ ὄγκος τοῦ γρανίτου ἀνεγερθεὶς καὶ ριφθεὶς πρὸς τὰ ὀπίσθεν ἐκυλίσθη παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἐργατῶν, ἀφίνων μέγχα χάσμα ἀνοικτὸν ἄνωθεν τῆς ἀύσσου, διὰ τοῦ ὁποίου τὸ βλέμμα ἠδύνατο, καθὰ ἐφαίνετο, νὰ εἰσχωρήσῃ μέχρι τοῦ κέντρου τοῦ ὑπογείου.

Κατὰ διαταγὴν τοῦ ὑπολογαχγῶ ἐτοποθετήθησαν τροχαλῖαι, δι' ὧν διὰ σχοινίων στερεῶς προσδεδεμένων κατεβιάσθη κάλαθος ἐκ λιγαριᾶς δυνάμενος νὰ περιλάβῃ τέσσαρα ἄτομα, διὰ τῆς ὁποίας ἐμελλον νὰ κατέλθωσιν εἰς τὸ χάσμα ὅσοι ἤθελον νὰ ἐπιχειρήσῃσι τὸ πείραμα.

Ἡ βραχεῖα νύξ τοῦ θέρους παρήλθεν ἐν τῷ μεταξῷ τῶν προπαρασκευῶν τούτων καθ' ἣν στιγμὴν ἡ πρόχειρος συσκευὴ ἦτο ἐτοίμη νὰ λειτουργήσῃ, αἱ πρώται ακτῖνες τοῦ ἡλίου ἐξετοξεύθησαν ὡς χρυσὰ βέλη ἄνωθεν τοῦ ὄρους φωτίζουσαι τὴν κορυφὴν τοῦ θόλου διὰ ῥοδίνης ἀνταυγείας.

Ἡ συγκίνησις τοῦ προφέσσου Χάσελφρατζ ἦτο τόσοσ μεγάλη ἐπὶ τῆ θέα τοῦ βῆματος τοῦ γενομένου ἄνωθεν τοῦ ὑπογείου, ὅστε ὁ ὑπολογαχγός τὸν ὑσπλαγχνίσθη. Μὲ τὴν εὐλαβειαν τοῦ τὴν ἵπποτικὴν προέτεινε αὐτῷ νὰ συμμετάσχη τῆς ἐκδρομῆς.

— Ἀ, κύριε, ὁ Θεὸς νὰ σ' εὐλογήσῃ! ἀνέκραξεν ὁ σοφὸς μὲ τὸ πρόσωπον θαυμάσιον. Δέχομαι, δέχομαι μετὰ χαρᾶς, νέε!.. καὶ σὲ συγχωρῶ διὰ τοῦτο, δι' ὅλην τὴν μέχρι τοῦδε πρὸς ἐμὲ κακὴν συμπεριφορὰν σου.

— Ἐλα, ἔλα!.. εἶπεν ὁ ἱατρὸς Ἀρδὺ μετὰ παρησίας ἢ συμπεριφορὰ αὐτῆ οὐδὲν ἔχει τὸ ἐπιλήψιμον ἢ τὸ μισητόν, κύριε. Σεῖς δέ, ὅστις ἐνηργήσατε νὰ διακοποῦν ἐπὶ τοσούτον χρόνον αἱ ἐργασίαι του κ Κερδικ, ἔπρεπε νὰ μὴ ἐκπλήτεσθε διότι διεκόπησαν καὶ αἱ ἰδικαὶ σας. Ἐλάτε, ἂν θέλετε, ἀλλὰ πιστεύσατέ με, παύσατε νὰ παραπονήσθε, διότι δὲν ἔχετε καθόλου δίκαιον..

— Ἐμπρός! ἐπιβιάσθητε!.. ἐκράβασεν ὁ ὑπολογαχγός.

Μετ' αὐτὸν δὲ ὁ ἱατρὸς Ἀρδὺ, ὁ προφέσσου Χάσελφρατζ καὶ ὁ Χασάν κρατῶν μικρὸν κἀνίστρον μετὰ τροφίμων καὶ ἕνα φανὸν ἐτοποθετήθησαν ἐντὸς τῆς κάλαθου. Ἡ κατάβασις ἤρχισε. Καθ' ὅσον ἡ κάλαθος κατεβιάζετο εἰς τὴν ἄβυσσον καὶ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἐξώθεν ἐμειότο, οἱ ἐρευνηταὶ διέκοινον λάμπην λευκὴν ἀνεξήγητον, ἣτις ἐφαίνετο ἀνερχομένη ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ βράβρου. Δὲν ἠδύνατο ὁμοῦ νὰ κύψωσι, διὰ νὰ

μὴ πάθη ἢ ἰσορροπία τοῦ ἀσθενοῦς κινήτων σακχαρίδου· καίτοι δὲ ὁ ἰατρὸς καὶ ὁ ὑπολογιστὴς πολλάκις ἐφ' ὧν ἀναξάν μετὰ τὴν ἀεικτερίνην, αἱ φωναὶ τῶν δὲν ἐτυχον ἀπαντήσεως.

Τέλος ἡ κάλαθος ἤγγισεν εἰς τὸ ἔδαφος· διὰ συνθήματος συμπεριλαμβανόμενου ἐκ τῶν προτέρων οἱ ἐργάται ἐπαυσαν νὰ καταβιβάξωσι τὸ σχοινίον καὶ οἱ τέσσαρες ἐπιβάται ἐπήδησαν ἑξῆς.

Ἐμείναν ἐκεῖ ἐκ τῆς ἐκπλήξεως.

Ἐμπροσθεν αὐτῶν ἐπὶ τοῦ μυστηριώδους βωμοῦ ἤστραπτεν, ἠκτινοβόλει, ἐφλέγετο ὁ ἐκ πολυτίμων λίθων ἥλιος, ὁ διαχέων φῶς μαγνιόν. Τυφλωθέντες σχεδὸν κατ' ἀρχὰς ἐκ τῆς σφοδρᾶς λάμπειας ἀπέστρεψαν τὸ βλέμμα· ἀλλὰ θέαμα νέον, ἐκπληκτικώτερον τοῦς ἕκαστε νὰ ὀπισθοδρομήσουν.

Παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἕκαστε τρία σώματα ἀκίνητα.

Ἀνεγνώρισαν τὴν Αἰκατερίνην, τὸν Μαυρίκιον καὶ τὸν Γαργαρίδην. Τοὺς ἐξέλαβον ὡς νεκροῦς. Ἐκφέρων κραυγὴν ὀδύνης ὁ ἰατρὸς Ἀρδὺ ἐγονυπέτησε πλησίον τῶν καὶ τοὺς ἐζήτησε μετὰ σπουδῆς. Μετ' ὀλίγον ἀνηγέρθη περιχαρῆς.

Δὲν εἶνε νεκροί! ἀνέκραζεν, οὔτε καὶ λιποθυμοί... Κοιμῶνται μόνον!...

Κεφάλαιον ΚΑ'.

Ἄσθενος

Κοιμῶνται! ἐκραύγασεν ὁ ὑπολογιστὴς. Ὁνειρεύεσαι, νομίζω, φίλτατε ἰατρέ!... Ποῖος ὕπνος θ' ἀντίστατο εἰς τόσον φῶς, εἰς τὸν θόρυβον, τὸν ὁποῖον ἐπροξενήσαμεν καὶ ἐκκενόμενοι καὶ εἰς τὰς κραυγὰς τὰς ὁποίας ἐξεφέραμεν;

— Διὰ τοῦτο δὲν ὠμίλησα περὶ φυσικοῦ ὕπνου, εἶπεν ὁ ἰατρὸς χωρὶς νὰ συγκινηθῆ. Νομίζω ὅτι εὐρισκόμεθα ἀπέναντι ὕπνου μαγνητικοῦ, τεχνητοῦ, ὑπνωτισμοῦ, ὅπως θέλετε νὰ τὸν ἀποκαλέσητε. Θὰ τοὺς ὑπνώτισαν νομίζω ὑποχρεώσαντες αὐτοὺς ν' ἀτενίσωσι διαρκῶς τὸν ἥλιον, ὅστις, μὰ τὴν πίστιν μου, τυφλώνει!... Σὰς συμβουλεύω μάλιστα νὰ μὴ τὸν παρατηρήτε μὲ πολλὴν προσοχήν, ἂν δὲν θέλετε νὰ πάθετε ὅ,τι καὶ οἱ φίλοι μας. Φρονῶ ὅτι πρέπει πρὸς ἐπίμετρον νὰ τοὺς ὑπέβαλον καὶ εἰς μαγνητικὰς ἐπιψύσεις, καὶ ἐπειδὴ ἄλλοτε κατὰ τὴν νεότητά μου ἠσχολήθην πολὺ εἰς τὸν μαγνητισμόν, θὰ προσπαθῶ νὰ ἐνθυμηθῶ πάλιν τὴν μέθοδον καὶ νὰ τοὺς ἀρυπνίσω δι' ἐπιψύσεων ἀντιθέτων... Ἄν δὲν ἐπιτύχωμεν, τότε θὰ ἴδωμεν τί μέτρα πρέπει νὰ λάβωμεν.

— Εὐρισκόνται πραγματικῶς εἰς κατάστασιν πολὺ περίεργον, εἶπεν ὁ ὑπολογιστὴς Γκυγιὼν παρατηρῶν ἐναγωνίως τὴν μορφήν τῶν φίλων του. Ὁμοιάζει τόσον πολὺ μὲ τὸν συνῆθη ὕπνου, ὥστε δύναται τις ν' ἀπατηθῆ. Τὸ χρομᾶ τῶν εἶνε κα-

νονικόν, ἡ ἐκφρασις τοῦ προσώπου ἠσυχωτάτη, ἡ ἀναπνοὴ τακτικὴ καὶ ἤρεμος. Με ὅλας τὰς πρὸ ὀλίγου ἀντιρρήσεις μου, θὰ ὠρκεζόμην τώρα ὅτι κοιμῶνται φυσικῶς καὶ αὐτοπροκίρητος...

— Ἰδίως μὲ ἀνησυχεῖ ὁποῦ δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐννοήσω ποῖος τοὺς ἐθύθισεν εἰς παρόμοιον ὕπνον!... εἶπεν ὁ ἰατρὸς Ἀρδὺ. Ἀλλὰ θὰ μὰς τὸ εἶπουν οἱ ἴδιοι ἅμα ἐξυπνήσουν!... Ἐμπρός! ἐπὶ τὸ ἔργον!...

Τοποθετούμενος δὲ ἀπέναντι τῶν κοιμωμένων — ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ μάλιστα εἶχε λάβει τὴν θέσιν καὶ τὴν στάσιν τοῦ μάγου — ὁ ἰατρὸς Ἀρδὺ ἤρρισε νὰ ἐκτελῆ διὰ τῶν χειρῶν κινήματα καὶ τινὰ ἀκατάληπτα.

Ἐπύθετο πολὺ. Αἱ φλέβες τοῦ μετώπου του ἐξωγχοῦντο καὶ ὁ ὑπολογιστὴς ἐβλεπεν ἀναθρωσκουσας εἰς τὴν κεφαλὴν του χονδρὰς σταγόνας ἰδρώτους. Δέκα λεπτὰ παρήλθον καὶ οὐδὲν ἀποτελέσμα ἐπετεύχθη.

Ἐκτάδην κείμενοι καὶ προσηλωμένοι τρόπον τινὰ ἐν τῇ στάσει, ἐν ἧ τὸς κατέλαβεν ὁ ὕπνος, θὰ ἐφαίνοντο καὶ οἱ τρεῖς κοιμώμενοι, ὅτι εἶχον περιπέσει ἀπὸ τῆς ἀναπνοῆς εἰς τὸν θάνατον, ἂν ἡ ἐπανεγείρουσα τὸ στήθος τῶν κινήσεις τῆς ἀναπνοῆς καὶ τὸ χρομᾶ τοῦ προσώπου τῶν δὲν ἐδείκνυον ὅτι ἡ ζωὴ ἐνεψύχου ἀκόμη τὰ ἀναίσθητα σώματά των.

Ὁ ὑπολογιστὴς ἴστατο ἀκίνητος ἐκ φόβου μὴ ταραξῆ τὸ πείραμα, ὁ Χασάν δὲ ὄρθιος ὀπισθέν του, ἐκράτει τὴν ἀναπνοὴν τοῦ βλέπων ἐκ περιτροπῆς τὸν ἰατρὸν καὶ τοὺς τρεῖς ὑπνωτισμένους. Ὁ δὲ σφοδρὸς Χάσελφρατζ ἀφότου κατήλθεν ἐκ τῆς καλάθου δὲν εἶχε κινήσει ποσῶς. Ἀκίνητος ἀπέναντι τοῦ ἐκ τιμαλφῶν λίθων ἡλίου, μὲ τὸ ὄμμα ἀπλανές, ἀναπνέων μόλις, ἐφαίνετο καὶ αὐτὸς μαγνητισμένος. Οὔτε ἐν βλέμματι καὶ οὔτε εἶχε ῥίψει ἐπὶ τῶν κοιμωμένων.

Ὁ ἰατρὸς Ἀρδὺ ἐξηκολούθει τὰς κινήσεις του.

Τέλος ἡ Αἰκατερίνη ἀνεσκίρτησεν ἐλαφρῶς. Ἀνηγέρθη ἐξ ἡμισείας καὶ φέρουσα τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον, μὲ φωνὴν τεταραγμένην, ἀέθελον: — Μαυρίκιε!... Λεῖλά!... ἐψιθύρισεν.

Ἐπειτα ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐκύτταξε πᾶσι αὐτῆς μετ' ἐκπλήξεως.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν ἀρυπνίζετο καὶ ὁ ἀδελφὸς της. Τὸ πρῶτόν του κίνημα ἦτο νὰ προσπαθῆσθαι ὅπως ἐγερεθῆ καὶ δραμῆ πρὸς τὴν Αἰκατερίνην. Ἀλλ' αἶφνης τὸ βλέμμα του ἐπέσεν ἐπὶ τοῦ ἰατροῦ Ἀρδὺ, τοῦ ὑπολογιστοῦ Γκυγιὼν, τοῦ Χάσελφρατζ, τοῦ Χασάν. Οἱ φίλοι του τὸν περιεστοίχισαν, σφίγγοντες δὲ τὰς χεῖράς του καὶ ἐξηγοῦντες τίνι τρόπῳ εὐρισκόντο ἐκεῖ, προσεπάθουν νὰ τοῦ ἀρυπνίσωσι τὰς νεναρκωμένας διανοητικὰς δυνάμεις. Ἀλλ' ὁ Μαυρίκιος καὶ ἡ Αἰκατερίνη διατελοῦντες ἀκόμη ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ μαγνητικοῦ ὕπνου, μόλις ἠδύνατο νὰ συνάψωσι τὰς ἰδέας των. Κατ' ἀρχὰς δὲν ἀπάντων εἰμῆ

διὰ φράσεων συγκεχυμένων εἰς τὰς ἐρωτήσεις, ἀπέτεινον αὐτοῖς οἱ φίλοι των. Αἶφνης ὁ μικρὸς Χασάν ἐρρίθη εἰς τοὺς πόδας τῆς Αἰκατερίνης χέων ἄφθονα δάκρυα:

— Χανόμ... Χανόμ!... ἀνέκραξε, ποῦ εἶνε ἡ Λεῖλά; Ποῦ εἶνε ὁ κύριός μου;... Πῶς σ' ἐπανεγείρισαν ἐδῶ χωρὶς τὴν Λεῖλάν, ἀφοῦ ἀνεγείρισαν ἡμεῖς; Καὶ πῶς ὁ Σαχίπι, ὅστις κατέβη ἡμεῖς μετὰ τὸν μάγον, εὐρίσκειται ἐδῶ χωρὶς αὐτόν;... Ποῦ εἶνε, σὰς λέγω; ποῦ εἶνε ὁ μέγας Μοβέδ; ποῦ εἶνε ἡ Λεῖλά;...

Ἡ Αἰκατερίνη ἔφερεν ἐκ νέου τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον, φανεράν καταβάλλουσα προσπάθειαν ὅπως ἐπανεῖρη τὴν εὐκρίνειαν τῶν ἰδεῶν της.

— Πράγματι! ἐψιθύρισεν ἡ Λεῖλά ἤτο πλησίον μου... Τὴν ἐκράτουν ἐκ τῆς χειρὸς. Εἶμαι βεβαίως. Καὶ ὁ μάγος!... Ἐνθυμῆσαι σύ, Μαυρίκιε;... Δὲν ἦτο ἐδῶ, ὄρθιος, ἐμπροσθέν μας; ὦ, πῶς ἐφαίνετο μέγας, παράδοξος, σκοτεινός, ἐντὸς τοῦ φωτεινοῦ κύκλου!... Ἐνῶ τὸν παρετήρουν, μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ὁμίχλη ἠγείρετο μετὰ αὐτοῦ καὶ τῶν ὀφθαλμῶν μου. Αἱ χεῖριδες του ἐκυμαίνοντο βραδέως, μακρὰ, βραχίαι... καὶ δὲν ἤξευρα πλέον ἂν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐβλεπα ἦτο ἄνθρωπος ἢ γιγαντιαῖον νυκτερινὸν πτηνόν... νυκτερὶς φαντασιώδης, τρομερά... καὶ τι καταπληκτικόν... ἐπιλάττης, τὸν ὁποῖον ἐβλεπα μὲ ἀνοικτοὺς τοὺς ὀφθαλμούς! Καὶ ἡ Λεῖλά ἐφοβήθη καὶ αὐτὴ!... ναί, ἐνθυμούμαι. Ἐφώνησε «πάτερ μου!... φάνει!... στάσου!...» Ἐπειτα δὲν ἐνθυμούμαι πλέον τίποτε.

Ὁ ἰατρὸς Ἀρδὺ καὶ ὁ ὑπολογιστὴς ἠκροῦντο μετ' ἄκρας προσοχῆς τοὺς λόγους, οὗς ἐψιθύριζε μετὰ κόπου ἡ νεῖς.

— Τότε λοιπὸν ὁ μάγος σὰς ἀπεκοίμισεν; ἠρώτησεν ὁ ἰατρὸς Ἀρδὺ ἐξακολουθῶν τὰς ἐπιψύσεις του περὶ τὸ μέτωπον τῆς Αἰκατερίνης.

— Μὰς ἀπεκοίμισεν; ἐπανέλαβον ὁ ἀδελφὸς καὶ ἡ ἀδελφή.

— Σὰς ἀπεκοίμισε, ναί, ἄλοτεως... Ὅπως καὶ τὸν σύντροφόν σας, προσέθηκεν ὁ ἰατρὸς δεικνύων τὸν Γαργαρίδην, ὅστις ἐκεῖτο ἀκόμη ἐκτάδην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Παρετήρησαν τότε ὅτι ὁ ὑπηρετὴς ἐξέπεμπεν εὐχον καὶ παρατεταμένον ῥόγγον, ὅμοιον τὸν ἦγον μὲ τεραστίου σφοδρᾶς περιστροφόμενης.

Τὸ θέαμα αὐτὸ ἕκαστε τὸν Μαυρίκιον ν' ἀνανήψῃ ἐντελῶς. Ἐσπευσε πρὸς τὸν ὑπηρετὴν καὶ εἶπεν αὐτόν, φωνάζων τὸ ὄνομά του, ἐγείρων αὐτόν ἐκ τῶν χειρῶν κατώρθωσε νὰ τὸν ἀνεγείρῃ ὄρθιον. Μερικαὶ ἐπιψύσεις ἐπιπροσθετοὶ τοῦ ἰατροῦ ἴσχυσαν νὰ ἐπαναφέρωσιν εἰς τὴν αἴσθησιν τὸν ἀγαθὸν Ἀριστομένην, οὗτινος ὁ πρῶτος λόγος ἦτο «νὰ πῶ!» ἀμέσως δὲ κατόπιν:

— Πῶς θὰ ἐτρογγα καὶ τι!... Ἀποθήσασθε τῆς πείνης ἐδῶ μέσα!... Ἐσπευσαν νὰ ἱκανο-

ποιήσωσι τὴν ἐπιθυμίαν του καὶ ἤρρισε χωρὶς πολλὰ φιλοφρονήματα νὰ προγευματίσῃ μὲ μεγάλην δρεξίν.

Ὁ ἰατρὸς ἔδωκε νὰ πῶσιν εἰς τὸν Μαυρίκιον καὶ τὴν Αἰκατερίνην ὀλίγας σταγόνας κονιάκ, ἀπὸ φιαλίδιου, τὸ ὁποῖον ἔφερεν εἰς τὸ θυλάκιόν του μετ' ὀλίγον δὲ οἱ νέοι ἐντελῶς ἀνανήψαντες ἠδυνήθησαν σαφῶς νὰ ἐννοήσωσι τί συνέβη ἐκεῖ ἐπάνω καὶ πῶς ἐβήσαν οἱ φίλοι των, νὰ διηγηθῶσι δὲ καὶ αὐτοὶ διὰ τίνος συρροῆς ἀλλοκότων περιστάσεων εὐρίσκοντο εἰς τοιαύτην ἐλεεινὴν θέσιν. Τὸ αὐτὸ συμπέρασμα ἐπήλθεν εἰς ὅλων τὴν σκέψιν. Ὁ μάγος τοὺς εἶχεν ἀποκοίμισαι ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι θὰ τοὺς ἕκαστε νὰ ἀπολέσωσι τὴν μνήμην, ἔπειτα δὲ ἀφοῦ κατώρθωσε τὸν σκοπὸν του τοὺς ἐγκατέλειπεν, ἀποκομίζων τὴν ἀναίσθητον ἐγγόνην του.

Ἡ Αἰκατερίνη δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά της ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῆς ἐπιβουλῆς ἐκείνης τοῦ γέροντος.

— ὦ, ἡ καυμένη ἡ Λεῖλά μου!... ἔλεγε. Πόσην λύπην θὰ αἰσθανθῆ, ἂν πραγματικῶς τοιούτοτρόπως προσνήχθη ὁ μάγος!... Ἄς δράμωμεν νὰ τὴν παρηγορήσωμεν, νὰ τῆς ἀναγγεῖλωμεν ὅτι ἐσώθημεν!... Ἄς ἐξέλθωμεν ἀπ' ἐδῶ· τὸ ὑπόγειον αὐτὸ μου προξενεὶ φρίκην. Γρήγορα, κύριοι, σὰς παρακαλῶ!... θέλω νὰ ἐπανίδω τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ νὰ δυνηθῶ νὰ καθησυχάσω τὴν φίλην μου!...

— Βεβαίως, φίλη μου, εἶπεν ὁ ἰατρὸς, καὶ ἐγὼ ἐπίσης βιάζομαι πολὺ νὰ σὰς ἐξαγάγω ἀπὸ αὐτὸ τὸ βράχθρον καὶ νὰ σὰς ἐπανίδω σώους καὶ ἀβλαβεῖς ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Ἀλλὰ κατὰ πρῶτον, δὲν εἶνε ἀληθές;... ἂς ἀποφασίσωμεν τί πρέπει νὰ κάμωμεν αὐτὸν τὸν θεσαστόν. Ἐπάρχουν ἐδῶ λίθοι πολυτίμοι ἀνυπολογίστου ἀξίας, προσέθηκε ταπεινῆ τῇ φωνῇ, καὶ σὲ συμβουλεύω, Μαυρίκιε, νὰ λάβῃς μερικὰς προφυλάξεις, διὰ νὰ τοὺς ἀποκρύψῃς ἀπὸ τοὺς ἐργάτας ἐκεῖ ἐπάνω... Τὰ πάντα ἠμποροῦν νὰ συμβοῦν ἂν ὑποπτεύσουν τί θεσαστοῦς κρύπτει τὸ σπήλαιον αὐτὸ!...

Ἐπειτα τὸ τέλος

X

Ἄνω κάτω

ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΙΣ ΕΚ ΖΑΧΑΡΕΩΣ

Νέου εἶδους μέθη ἀνεκαλύθη ἐν Ἀμερικῇ, ἡ διὰ τῶν ἀνοθυμιάσεων τοῦ σακχαροῦ. Οἱ ἄνθρωποι ὅσοι πάσχουσιν ἐξ αὐτῆς εἶνε οἱ ἐκφορτωταὶ καὶ οἱ ἀχθοφόροι, οἱ ἐργαζόμενοι εἰς τὴν ἐκφόρτωσιν τῶν πλοίων τῶν φορτωμένων ζάχαριν. Ἡ μέθη δὲ αὕτη προέρχεται ἐκ τῆς εἰσποῆς τῶν ἀερίων, τῶν γεννωμένων ἐκ τῆς ζαχαρώσεως, τῆς ἀποτεθειμένης ἀνευ ἀερισμοῦ εἰς τὸ κύτος τῶν πλοίων. Χρειάζεται δὲ ἡμῖς ὄρα ἀερισμοῦ ὅπως ἐξουδετερώσῃ τὰ ἀποτελέσματα. Ἀλλὰ τοι-

αύτην επιβλαβή επίδοσιν επέφερον ή συχνή αναπνοή του αερίου τούτου εις τας άθροφύρους, ώττε οι έργολάβοι των έκφορτώσεων του λιμένος Φιλανδελφίας διέταξαν, ίνα αι θυρίδες των πλοίων μένωσιν άνοιχταί επί δύο ώρας, πριν οι άνθρωποι άρχίσωσι την έκφόρτωσιν.

ΥΗΦΟΦΟΡΙΑ ΔΙ' ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ

Μία των τελευταίων εφευρέσεων είνε ή του Άγγλου Άλβέρτου Όσκιν, όστις ενόπιον πολλών επιστημόνων και τινων βουλευτών εν τη στοά Μάρλεϋ της οδού Άντιδικαίλειος του Λονδίνου ανέπτυξε την εφευρέσιν του, ήτις συνίσταται εις μηχανήμα ψηφοφορίας λίαν μυστικόν, και εις ηλεκτρικώς γενομένην διαλογήν των ψήφων, μετά ψηφολέκτου αυτόματου. Ο ψηφολέκτης ούτος είνε θαυμασιώς ταχύς, και ή διαλογή γίνεται διά μικρού τινος μηχανισμού. Υπάρχει και ή λεκτρικώς δείκτης διά τά όνόματα των υποψηφίων. Περιμένεται ή εφαρμογή του ήλεκτρικού τούτου συστήματος κατά τας πρώτας έκλογάς εν Άγγλία.

ΕΚΡΗΞΕΙΣ ΛΑΜΠΩΝ ΤΟΥ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ

Δύο εξετάσεις εγένοντο τελευταίον εν Λονδίνο επί των σωμάτων ανθρώπων αποθανόντων εκ καύσεως, του μόν ένεκα διακορήξεως προστύχου υαλίνης λάμπας, του δε ένεκα εκρήξεως ομοίας επικινδύνου λάμπας. Εν τη πρώτη περιπτώσει ό παρά τω νομαρχιακω συμβουλίω του Λονδίνου επόπτης έπαρουσίασεν επί δικαστηρίου τά συντρίμματα της λάμπας, και παρετήρησεν ότι, αν τώ δοχείον ήτο εκ μετάλλου και όχι εκ πορσελάνης, τώ δυστύχημα δεν θά συνέβαινεν. Ο άνακριτής παρετήρησεν ότι λυπηρόν είνε ότι όλοι αι λάμπαι δεν γίνονται εκ μετάλλου, διότι θά ήσαν τότε πολύ ασφαλέστεραι και ολιγώτερον υποκειμεναι εις έκρηξιν. Η τοιαύτη δε γνώμη πολλάκις και παρ' άλλων εξεφράσθη, και καλόν να επροτίμων όλοι τας εκ μετάλλου λάμπας.

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΗΤΤΑ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Ο Λεμερσιό ποιητής επί της πρώτης αυτοκρατορίας αριθμών και τον Μέγαν Ναπολέοντα μεταξύ των θαυμαστών του, είχε συνθέση τραγωδίαν έχουσαν ήρωα τον Χριστόφορον Κολόμβον. Οι σπουδασταί απεδόκιμασαν τώ έργοι κατά την πρώτην παράστασιν. Τούτο μαθών ό Ναπολέων διέταξε να παραταθής εκ νέου. Έπειδή δε οι συριγμοί επανεληθήσαν αλύπητα, ό Ναπολέων έμμανής γενομένος διέταξε να παρασταθής εκ τρίτου, παρευρέθη δε και αυτός κατά την παράστασιν συνοδευόμενος υπό ολόκληρου τάγματος. Κατά τας πρώτας δύο παραστάσεις την πρώτην και δευτέραν πράξιν ήκροώντο οι σπουδασταί εν σιωπή, αλλά κατά την τρίτην οι συριγμοί διεστραυρόντο διαπεραστικώτατοι. Ότε άρθείσης της αλύχιας ήρχισεν ή παράστασις της τρίτης πρά-

ξης, ό Ναπολέων προκίψας από του θεωρείου περιέφερε τώ βλέμμα, διά να ίδη αν θά έτόλμα κανείς ν' αντισταθής, και παρόντος αυτού, εις την έγνωσμένην θέλησιν του. Άλλά διά μιās εξεκαρδίσθη γελών ένεκα του ήλαρωτάτου θεάματος, τώ όποιον πρώτων αι τρεις μακράι σειραί των θρανίων των σπουδαστών. Όλοι ανεξαιρέτως φέροντες σκούρους νυκτικούς έφαινοντο ύπνώττοντες νήδυμον. Έκτοτε ό Ναπολέων παρητήθη της ύποστηρίξεως ποιητικων έργων διά της ισχύος του, και κατέλογισε τώ συμβάν τούτο ως μίαν των ευαρίθμων και ολιγώτερον δικαιολογουμένων ήττων του, διότι οι ένικήσαντες ήσαν παιδιά και τά όπλα των... σκούροι νυκτικοί.

ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΝ

Κατά τον καιρόν της επιστρατεύσεως ένθουσιώδης επίστρατος έγραφεν εκ των συνόρων προς την μητέρα του :

«Άγαπητή μου μητέρα, σου γράφω κρατών εις την μίαν χείρα τώ ξίφος και εις την άλλην τώ όπλον...»

ΣΚΕΥΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Διά τας γυναίκας πᾶσα κολοκεία είνε καλή. Η επιθυμία του άρέσκειν είνε τώσον ισχυρά παρ' αúταις, ώστε βοφώσι τον έπαινον μεθ' όσης απληστίας γάτα νηστική βοφᾶ πινάκιον γάλακτος.

Αι γυναίκες εν αντιθέσει προς τους άνδρας είνε μάλλον εύτυχεί διὰ τον έρωτα ύν εμπνέουσιν, ή δι' έκείνον ύν αυτά αισθάνονται.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Χρησιμότης παλαιων εφημεριδων

Αι παλαιαι εφημεριδες χρυσιμεύουσιν εις πολλά πράγματα πλην άλλων δε και εις τά εξής: Διά να τυλίσσουν κατά τώ θερος τά χειμερι άνένδυματα, διότι ή όσμη της τυπογραφικής μελάνης απομακρύνει τον σκώρον, όπως και ή κάμφορα. — Διά να στρώνονται κάτω από τους τάπητας προς μεγαλητέραν θερμανσιν των δωματίων. — Διά να τυλίσσουν τώ πάγον και τά παγωτά όπως διατηρῶνται πολύ περισσότερον, έμποδιζόμενης της επιδράσεως του θερμού αέρος.

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Και διατί όχι, κύριε Άνεξότρητο; Ζώα πωλεί και αύτή ή βασιλισσα της Άγγλιας εν των κτηνοτροφείων της. Φέτος επώλητε πρόβατα, γαύρους, δαμάκις κλπ. εν όλω 98, εκ των οποίων εισεπράχθησαν 1103 λίραι άγγλικαί.

Φύλατε Μισογύνη, ανώτερός σας είνε βέβαια ό πρό τινος αποθανών εν μικρά πόλει της Σκωτίας Μάκ Δοναλδ, όστις καθ' όλην του την ζωήν δεν έδωκε την χείρα εις γυναίκα, ουδέ ήλθεν εις επικοινωνίαν τινά προς τώ άρσένον φύλον, αφήκει δε τελευταίαν έντολήν αποβήσκειν να μη πλησιάζη τώ πτώμα του γυνή και επί της έπιταφίου πλακός εσημείωσε να επιγραφή «Μακράν γυναίκες».

Κυρία Φιλανθής, και τί θά είπητε όταν μάθετε ότι εις την νήσον Μαν της Μ. Βρετανίας υπάρχει Φούξια φυτευθείσα πρό 57 ετών, ήτις έχει σήμερα ύψος 4, 50 μέτρων, τά δε άνθη της μετρούνται κατά μυριάδας!

Κύριε Κυνόφιλε, εν Έλλάδι δεν έγινε τοιαύτη

απογραφή ποτέ μη ζητείτε τόσα πολλά ακόμη από κράτος νεοφώτατον. Κατά τινα σημειώσιν των εν Γαλλία κουνών, ούτοι άνέρχονται εις 788,88 κύντες πολυτελείας και 2069,69 φύλακας κάμετε λοιπόν αναλογίαν προς τον άνθρωπινον της Γαλλίας πληθυσμόν, και εν σχέσει ήμπορείτε να προσεγγίσετε ίσως και προς τον εν Έλλάδι αριθμόν των κουνών. Άλλο μέσον δεν γνωρίζομεν.

Κύριε Τ. Π. Πώς να κατασταλή ή επανάστασις και να αποκατασταθής ή τάξις ταχέως εις κράτος έχον έκτασιν όση ολόκληρος ή Ευρώπη, διότι τόση περίπου είνε ή Βρασιλία, μολοντί άραιώτατα κατοικείται, αριθμούσα 12 έκκατομύρια κατοίκων. Άλλως και ή συγκοινωνία εκεί είνε τόσον άτέλης, ώστε μήνες παρέρχονται ίνα μεταδῆ τις από μιās επαρχίας εις άλλην.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Έλληνικός ναός εν Παρισίους

Τώ δημοσιευόμενον σχεδιαγράφημα του εν Παρισίους Έλληνικού ναού του Αγίου Στεφάνου, όστις άνεγείρεται νυν περικαλλίστατος τη μεγαθύμω χρηρηγή του όμογενοϋς κ. Δ. Στεφάνου κ. Σκυλίση, απέστειλεν ήμιν έκείθεν ό αρχιτέκτων κ. Α. Γέλμπερτ, εις την καλλιτεχνικήν γραφίδα του όποιου ή Έστία όφείλει και εκ των καλλιτεχνικών κομημάτων της τή σημειούμενα διά του όνόματος αυτού. Περιγραφή του Αγίου Στεφάνου θά δημοσιευθής εν τη Έστία μετά την πλήρη αποπεράτωσιν αυτού.

ΠΑΙΓΝΙΑ

Η οικία του πετεινού

ΧΡΟΝΙΚΑ

Αρχαιολογικά

Τήν παρελθούσαν Πέμπτην έγινε το συνεδρίασις του Γερμανικού Αρχαιολογικού Ινστιτούτου,

καθ' ήν πρώτος ό κ. Δαίρπελδ άνήγγειλεν ευχαρίστως ότι όσον ούπω άρχονται αι ανασκαφαί εν τη αρχική άγορά των Αθηνών κατά την Βασιλειον στοάν. Δεύτερος δ' ό ύφηγητής της Αρχαιολογίας κ. Θ. Σοφούλης ώμίλησε δια μακρόν περι τιων εν τη Ακροπόλει άνευρεθέντων πρό τιων εν των πολλών αγαλμάτων γυναικείων αρχαϊκής τέχνης.

Φιλολογικά

Έχομεν πρό όφθαλμών τά τελευταία τεύχη της Revue des Etudes Grecques και των Mittheilungen του εν Αθήναις Γερμανικού Αρχαιολογικού Ινστιτούτου. Εν τη Revue αναγινώσκομεν εύθύς εν αρχή περισπούδαστον πραγματείαν του κ. Θεοδώρου Ρεινάχ Ηρόδας δ μιμογράφος, εν τη όποία βλέπομεν αναζώντα τον Αλεξανδρινόν έκείνον ποιητήν, άν πρό ολίγου χρόνου ήγαγον σχεδόν εκ του μη όντος εις τώ είναι οι πάπυροι του Kenyon. Οχι μόνον εν τη ήρθειση πραγματεία έρευνώνται κατά τώ δυνατόν και διευκρινίζονται τά άφορώντα εις τον άναζήσαντα ποιητήν, αλλά και μεταφράζονται γαλλιστί τεμχια εκ των άρτι εύρεθέντων έργων του. Είναι λοιπόν υπό πᾶσαν έποψιν αξιανώτιστος ή πραγματεία. Αι λοιπαί διατριβαί έχουσιν ειδικώτερον χαρακτήρα και διά τούτο δεν κάνομεν εδώ ιδιαίτερον λόγον περι αυτών. Αξιόλογον επιγραφικόν δελτίον κατακλείει τώ τεύχος, άπαραίτητον σχεδόν βοήθημα εις πάντα και ολίγον ενδιαφερόμενον περι τά αρχαιολογικά. Των δε Mittheilungen είναι μόν πᾶσαι βεβαίως ειδικώταται αι πραγματεία, αλλά δεν είναι δυνατόν να μη αναφέρωμεν εδώ χάριν των περιεργότερων την υπό Α. Σ. Κοντολέοντος δημοσ ευομένην επιγραφήν της Σκαπτοπαρήνης, ήτις εύρέθη εν Άνω Τσομαγιά της Βουλγαρίας, κομπούλει εν ή και τώρα ύπάρχουσι τα θεριμά λουτρά, περι των λέγει ή επιγραφή. Η επιγραφή δηλαδή αύτη είναι αναφορά των κατοίκων προς τον αυτοκράτορα Γορδιανόν, δι' ής ζητούσι να ελεήση αυτούς ή θεία του πρόνοια και να τους απαλλάξη των πάντο ειδών ενοχλήσεων, ως ύφιστανο υπό των χάριν των λουτρών πάντοθεν προσεργουμένων, ούτινες έγινοντο πρόστωμα εις αυτούς και ήθελον προύκα τά επιήδηια. Έχει δε πολλά τά περίεργα ή επιγραφή, μετά τώ κείμενον της όποιος ακολουθεί και μικρόν εις αύτήν υπόμνημα του Μόμσεν.

Απεθάνεν εν ταύθα τήν παρελθούσαν Παρασκευήν ό Αλεξανδρος Πασπάτης εν ήλικία 78 ετών, γνωστός γενομένος διά τις επί της βυζαντινης ιστορίας περισπούδαστους μελέτης του και άλλας φιλολογικά πραγματείας. Ο Πασπάτης εγενήθη τω 1814 εν Χίω, διεσώθη δε κατά την καταστροφήν της νήσου υπό φιλανθρωπων Αμερικανών, ούτινες έφεραν και εξεπαίδευσαν αυτόν εν Αμερική, όπουθεν επανήλθεν εις Ευρώπην και αποκατέστη εις Κωνσταντινούπολιν έξασκήσας επί πεντηκονταετίαν πρώτου τώ ιατρικόν επάγγελμα έκείθεν δ' ελθών από του 1882 διέμενεν εν Αθήναις. Έξέδωκε πλείστα συγγράμματα ήτις πολλού λόγου, πλην άλλων δε μελέτην περι Αθιγγάνων, πραγματείαν περι άλλώσεως της Κωνσταντινουπόλεως, μελέτην Βυζαντινών Ανακτόρων, Χακόν Γλωσσάριον.

Τήν παρελθούσαν Κυριακήν άνεγνωσθη εν τη μεγάλη αίθουση του πανεπιστημίου υπό του εισηγητού της αγωνοδίκου έπιτροπής κ. Ν. Καζήζη ή έκθεσις του Λαοσάκειου δραματικού αγώνος. Υπεβλήθησαν φέτος εις τον αγώνα έργα 25, ών 13 δράματα και 12 κωμωδία. Εκ των πρώτων έδραβεύθη ή κόρη της Αίγιον και εκ των δευτέρων ή Αλεπού. Αποσφραγισθέντων δε των δελτίων εγνωσθη ποιητής του βραβευθέντος δράματος είνε ό εκ των συντακτών της Έστίας κ. Αριστομένης Πρεβελέγιος, τη

δὲ βραβευθεῖσθαι κωμωδίας ὁ κ. Π. Ζάνος. Εἰς τοὺς βραβευθέντας ἀπενεμήθησαν στέφανοι δάφνης καὶ χιλιόδραχμα ἄλλα. Ἐπληρέθησαν δὲ τὰ δράματ' Ἀσπὸν Φωκῆς καὶ Λαμάρτος καὶ αἱ κωμωδίαὶ Ἄνθρακες καὶ τὸ Ἐπισκεπτήριον.

— Ὁ «Φίλιππος Μάρθας» τὸ γνωστὸν διήγημα τοῦ κ. Δ. Βικέλα μεταφρασθὲν γερμανιστὶ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Βόλτζ ἐδημοσίευσεν ὡς ἐπιφυλλίδα ἢ «Darmstaedter Zeitung».

Καλλιτεχνικά

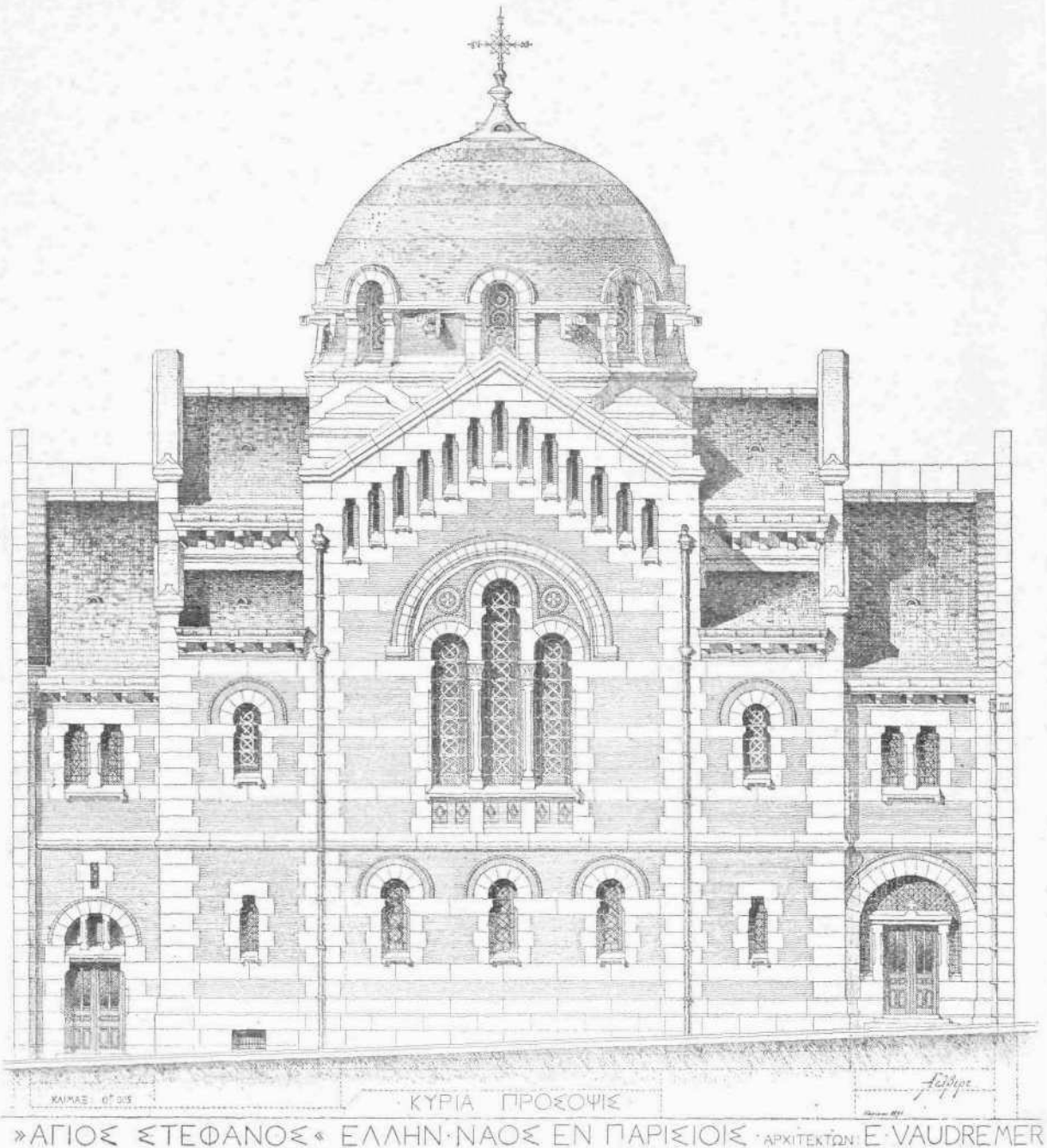
Ἡ συνάδελφος Ἑβδομάς προκυρῶσσει ἀγῶνα κήλων νηπίων. Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ μετάσχῳσιν αὐτοῦ γονεῖς δύνανται ν' ἀποστείλωσι φωτογραφίαν νηπίων ἡλικίας ὄχι ἀνωτέρων τῶν 3 ἐτῶν πρὸς

τὴν διεύθυνσιν τῆς Ἑβδομάδος. Ἐπιτροπὴ καλλιτεχνῶν θὰ κρίνῃ ταῦτας καὶ θὰ βραβεύσῃ τὸ ὑπέρεχον κατὰ τὸ κήλος νηπίον, τοῦ ὁποῖου εἰκὼν καλλιτεχνικὴ θὰ δημοσιευθῇ ἐν τῇ Ἑβδομάδι, θὰ δημοσιευθῶσι δὲ προσέτι ἐν συμπλέγματι καὶ αἱ εἰκόνες τῶν ἄλλων σχετικῶς εὐμορφότερων νηπίων.

Μουσικά

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐγένετο ὁ δημοσία συναυλία τῆς Φιλαρμονικῆς Ἑταιρίας Ἀθηνῶν ἐν τῇ μεγάλῃ αἴθουσῃ τοῦ Συλλόγου «Παρνασσῶς».

— Ἄμερικανὸς τις ἐφευρὲν ἐσχάτως νέον μουσικὸν ὄργανον, τὸ ὁποῖον, ὡς λέγεται, ὑπερβαίνει πάντα τὰ μέχρι τοῦδε γνωστά. Τὸ ὄνομά του ὁμῶς δὲν εἶνε διόλου μελωδικόν· ὠνομάσθη ὑπὸ τοῦ ἐφευρέτου *Τουβατριφασκόφωνον*.

ΧΑΙΜΑΣ ΟΥΟΣ

ΚΥΡΙΑ ΠΡΟΣΟΨΙΣ

F. Vaudremer

»ΑΓΙΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ« ΕΛΛΗΝ·ΝΑΟΣ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ·ΑΡΧΙΤΕΚΤΩΝ· Ε·VAUDREMER